

Contes àrabs

La literatura popular del nord del Marroc

NASSIRA EL HADRI EL YOUSFI

MALHIVERN

© Nassira El Hadri El Yousfi
© Il·lustracions: Marc Salayet i Prat
© Grup Malhivern S.C.P. 2011
C/Guinardó, 25
08530 La Garriga
Tel./Fax: 93 871 57 15
www.malhivern.com
e-mail: informacio@malhivern.com

1a edició: octubre de 2011

Composició: Joan Cucurella i Cano
Il·lustracions: Marc Salayet i Prat (salayet.marc@gmail.com)

ISBN 13: 978-84-937746-5-3

Dipòsit Legal:

Queda rigurosament prohibida, sense autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes a les lleis, la reproducció parcial o total d'aquesta obra amb qualsevol mitjà o procediment, compresos la reprografia i el tractament informàtic, i la seva distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públic

Índex

Nota de l'autora	5
Aproximació als orígens de la literatura àrab	9
Contes infantils	
La rabosa, l'eriçó i els melons	17
La rabosa i l'eriçó busquen feina	21
El somni de la lloba	25
Les cinc cabretes	29
L'home del cigró	35
Contes per a joves i grans	
El matrimoni	41
L'home de les serps	43
“Rtal u nos Rtal”	45
Les set germanes	53
El sultà	57

Nota de l'autora

La idea de realitzar aquest estudi va sorgir d'una classe de llengua i literatura catalana quan feia primer de batxillerat. La professora ens va introduir en el món de la literatura popular i va ser aleshores quan vaig descobrir que a la meua cultura també hi havia manifestacions d'aquesta mena, però que no eren considerades literàries, no gaudien de cap valor.

Aquell dia, la professora ens va preguntar si sabíem algun conte que ens haguessen explicat quan érem petits. En un principi vaig preferir no col·laborar perquè pensava que la literatura popular àrab i la catalana eren massa diferents i que els meus contes no em serviren o bé que no tindrien sentit traduïts a un altra llengua i per a una societat diferent de la d'origen.

La majoria de l'alumnat no se'n recordava de cap, però jo en sabia molts perquè quan era petita i vivia a Beni Ahmed (Marroc), el meu avi me'ls explicava abans de servir el sopar; es solia demanar al més gran de la casa que expliqués alguna història per tal d'entretenir els més petits. El meu avi, que és una persona molt sàvia i coneixedor de diferents aventures, sempre s'oferia per relatar alguna història, llegenda, aventura, conte, faula, etc. Després de sopar també acostumava

a explicar-ne un, ja que les nits d'hivern eren molt llargues. A Beni Ahmed es feia de nit a les cinc de la tarda, i com és una zona rural i en aquell temps no hi havia llum elèctric, les famílies es reunien una vegada enllestit el bestiar i la manera de passar el temps era explicant històries.

En veure que ningú contestava vaig dir a la classe que jo en sabia molts, però que eren del Marroc. Llavors, els meus companys de classe juntament amb la meua professora em van animar a explicar-ne un. Mai havia explicat una narració àrab perquè pensava, tal i com m'ha transmès la gent que me les ha ensenyat, que tenien poc valor.

Quan vaig acabar d'explicar-lo, tots em van començar a parlar de les semblances entre el meu conte i d'altres que ells coneixien. Ens vam adonar que tots els contes tenien alguna cosa en comú.

El meu pare m'ha explicat que el meu avi coneix aquests contes gràcies a un oncle seu. Aquest parent era estudiant de l'Alcorà amb vocació de ser sacerdot. Eren molts els aprenents de l'Alcorà que a l'hivern es reunien a les mesquites i que, com que feia molt de fred i no tenien roba d'abric, s'apropaven a la vora del foc i començaven a recitar l'Alcorà, però una vegada s'aprenien les sures per aquell dia, es dedicaven a explicar contes. Hi

havia gent procedent de molts llocs i cadascú narrava un conte fins que es quedaven completament adormits.

L'oncle del meu avi no era bon estudiant, però els contes se'ls aprenia molt ràpid i al peu de la lletra. En temps de collir olives aquest oncle deixava Tànger i baixava a Beni Ahmed, a casa del seu nebot, perquè aquest tenia molt bones oliveres i un molí per poder extreure'n l'oli. En temps de collita de les olives, les nits del qual eren molt llargues, la nombrosa família del meu avi es reunia en una habitació en forma rectangular molt gran on tots hi podien cabre. Els meus oncles estaven molt contents per l'arribada del parent del meu avi i esperaven ansiosos que aquest comencés a explicar contes nous; diferents de l'any anterior. Els meus oncles se'ls creien tots perquè els explicava molt bé i amb moltes ganes. Era molt curiós perquè quan parlava, enlloc de dir la "s" deia la "z". No sabia pronunciar la "s" i aquest defecte afegia comicitat als contes.

A la reunió familiar s'hi afegia un treballador del meu avi que a l'hora d'explicar el contes competia amb l'oncle del meu avi per veure qui en sabia més, qui els explicava millor i quin era més real o creïble. Era una lluita constant i l'oncle del meu avi s'ho prenia molt a la valenta. El treba-

llador contava els contes amb un to molt seriós, com si tot hagués passat de veritat i llavors l'oncle s'enfadava i es plantava dient molt enutjat: "Això no s'ho creu ningú, no cal que facis aquesta veu tan seriosa! I a més, els meus contes són molt més segurs i molt més fiables que els teus. Són coherents"². Ho deia molt seriosament i llavors tots es posaven a riure sense parar.

El meu avi escoltava tots els contes i els contava als seus fills durant tot l'any fins que no fos el temps de les olives i tornés a venir el seu oncle per tal de contar-los-en de nous. Tothom es posava content en sentir que l'oncle del meu avi vindria a veure'ns. Sabien que passarien una estona molt divertida.

Aquests records nostàlgics són, en part, els que m'han impulsat a fer aquest estudi.

Al saber que existien reculls escrits de literatura de transmissió oral, vaig pensar que jo també en podria fer un i recollir d'aquesta manera les històries, els contes, les llegendes, etc. que em contaven els meus avis quan era petita amb la humil pretensió que servís, alhora, de mitjà de coneixement per a tots els nens i nenes del meu poble que, tenint un origen marroquí o berber, han nascut aquí a Catalunya i, per la qual cosa, no han tingut accés a aquest tipus de literatura, ja que, per una

---

¹En llengua àrab hi ha moltes paraules que contenen fricatives alveolars sordes i pronunciar-les com una fricativa interdental sorda (parlar zopes) és molt graciós.

²Com més semblants eren els contes més valor se'ls donava. Encara avui, quan els informadors acabaven d'explicar-me els contes, m'asseguraven que tot havia passat de veritat i afegien altres històries per donar-me més garanties de veracitat.

banda, han estat sempre escolaritzats en català i, per l'altra, la font de coneixement que suposen els avis s'ha quedat al Marroc. Aquests nens tenen poca noció sobre la seua cultura d'origen i més si aquesta gaudeix de poc valor, com és el cas que ens ocupa.

Plantejar-me aquest estudi m'oferia, a més a més, l'oportunitat d'investigar bibliogràficament sobre els orígens de la literatura popular i culta àrab, a la qual no he tingut accés (visc a Catalunya des dels sis anys).

Un recull de contes de tradició oral em permetia, a més, documentar una part important de la cultura del nord del Marroc per tal que quedi fixada d'alguna manera i no desaparegui, ja que veig com cada dia es dóna més importància a la noves tecnologies i es deixa de banda el contacte més humà amb els nostres pares i avis.

Ara ja no s'expliquen contes abans d'anar a dormir. Pots llegir-los, però són contes escrits universalment coneguts.

Finalment, l'estudi ha quedat dividit en dos blocs. El primer és la part més bibliogràfica i he intentat fer una aproximació als orígens de la literatura popular i culta àrab a partir de la informació extreta de diferents fonts (bibliografia diversa extreta de les de biblioteques especialitzades com la Biblioteca Universitària de Tetuan, especialitzada en recerca, la Biblioteca de l'Institut Francès de Tetuan, la Biblioteca de la UPF, la Biblioteca de la UAB, la Biblioteca de UGI, així com de pàgines *web* dedicades a la literatura àrab).

I al segon bloc hi trobem la transcripció dels contes i narracions breus proporcionats per diversos informadors i la corresponent traducció a l'àrab de cadascun.

Nassira El Hadri El Yousfi

Aproximació als orígens de la literatura àrab

Els conceptes

Per poder parlar de literatura àrab, és essencial definir els conceptes i fer-ne les classificacions pertinents, a més de parlar sobre la llengua àrab que és amb la qual s'expressa.

La literatura és entesa com l'art d'escriure que engloba tant les obres escrites com les orals pertanyents a un grup lingüístic o nacional determinat, com per exemple la literatura catalana, francesa, espanyola, àrab...; com les obres associades a un tema, una època o un context social determinat, com per exemple la literatura romàntica, noucentista, costumista, feminista, religiosa...

La literatura es classifica en gèneres literaris:

- La poesia lírica la conformen les obres escrites en vers, les quals intenten, sobretot, transmetre emocions.

- La poesia èpica narren una història o llegenda de forma versificada.

- La prosa inclou totes les obres que tenen com a propòsit principal explicar una història de ficció. Els més destacats entre d'altres són la novel·la, el conte i la faula.

- El teatre és el gènere al qual pertanyen totes les obres l'objecte de les quals consisteix a repre-

sentar una acció sobre l'escena. Presenta unes característiques que el distingeixen dels altres gèneres: l'obra no és escrita per ser llegida, sinó per ser representada; el receptor no és una sola persona, sinó un grup, el públic i el canal no és el llibre, sinó l'espai escènic

Segons la procedència i el mitjà de transmissió podem distingir entre: literatura culta i popular.

La literatura culta és escrita, per això pot ser conservada en la seua forma i context original. És molt difícil modificar-la, és pot fer una altra versió, però el text original no desapareix com passa amb la literatura popular.

La literatura popular és de transmissió oral, per la qual cosa va patint alteracions i modificacions que fan quasi impossible la seua conservació en estat original. Podem trobar moltes versions diferents d'un mateix text segons, l'època, el territori i la cultura dels transmissors, els quals s'expressen en la llengua vulgar de cada regió.

Els contes, històries, acudits, faules, llegendes, etc. que es conten oralment i passen de generació en generació sofrint modificacions al llarg dels anys i segles fan que la literatura popular no desaparegui. Es sol difondre entre la gent del poble i és creada a partir de l'expressió més genuïna d'aquests. És una literatura, d'autor desconegut; de

textos anònims dels quals no hem d'esforçar-nos per buscar l'original, perquè en literatura oral no existeix. Tal i com apunta Fanjul Garcia amb paraules de S. Jargy : "le chant populaire est essentiellement chose impersonnelle. En l'absence de documents écrits, il est impossible d'en dire les origines, d'en connaître les auteurs véritables"¹.

Malgrat això, les cançons, els poemes, i els contes han estat compostos completament o parcialment per un individu aïllat, encara que de generació en generació s'han anat modificant. Els seus orígens queden amagats en la memòria col·lectiva d'una cultura com a part integrant del seu idioma. Aquest tipus de manifestacions literàries no són transplantables de cultura a cultura sense sofrir grans mutacions; pot ser que la comunitat receptora no compregui la matèria rebuda i calgui un cert temps per a què un producte popular arribi a assimilar-se i convertir-se en part del pòsit tradicional.

La llengua amb la qual s'expressa la literatura àrab és en la llengua àrab clàssica, la qual es va uniformitzar gràcies a l'aparició de l'Alcorà. Però mentre la literatura culta sempre s'expressa en àrab, la popular s'adapta a la parla de cada territori i país. Les històries, contes, faules que es transmeten oralment no són en llengua àrab clàssica, sinó que en ser una creació dels pobles que tenen els seus propis costums, tradicions i llengua

fa que la seua escriptura sigui difícil. Per exemple, un conte originari del Marroc no és el mateix que el conti un marroquí que parla en dialecte marroquí que un saudita que parla àrab clàssic, perquè els costums canvien molt segons la cultura i geografia. És l'anomenat problema dialectal als països àrabs que exposa Fanjul Garcia en ell seu llibre *Literatura Popular Àrab*² on explica que al món àrab existeix una llengua clàssica i una vulgar i ambdues tenen com a conseqüència un producte literari diferent.

Etapes de la literatura àrab. Principals manifestacions literàries: l'Alcorà, Les mil i una nits i Calila i Dimna.

L'Islam no tenia una cultura pròpia, però les conquestes van posar-lo en contacte amb les cultures orientals (persa i grega) que va assimilar i recrear. Fins a l'Edat Mitjana podem distingir-hi tres etapes: Pre-Islàmica, Islàmica i L'andalusina.

Durant l'etapa pre-islàmica, la literatura era bàsicament oral, no es va conservar, però fou reelaborada posteriorment. En el camp de la prosa, es feien relats breus d'antigues llegendes i pel que fa al camp de la poesia, trobem cançons de temes bèl·lics, amorosos i morals. En aquest primer període destaca el recull de contes d'origen hindú *Calila i Dimna*.

¹FANJUL GARCIA, Serafin: *Literatura popular Árabe*. Madrid, Editora Nacional, 1977. p. 55

²FANJUL GARCIA, Serafin : *Literatura popular Árabe*. Madrid, Editora Nacional, 1977

Durant l'etapa Islàmica, es conrea poesia, contes, prosa filosoficoreligiosa, s'escriu l'*Alcorà* i *Les Mil i una nits*.

Durant la tercera etapa, l'andalusina, s'irradia la cultura àrab a occident. El Califat de Còrdova esdevindrà el focus de saber més important de l'Edat Mitjana. La literatura àrab viurà a la península un dels moments més esplendorosos.

En el següent fris cronològic resumim les èpoques anteriorment mencionades i les manifestacions literàries més rellevants:

FRIS CRONOLÒGIC DELS ORÍGENS DE LA LITERATURA ÀRAB			
ÈPOCA PRE-ISLÀMICA	ÈPOCA ISLÀMICA (661-751)	ÈPOCA ANDALUSÍ (711-1492) Ibn Hazm	
Literatura bàsicament oral	Omeies i Profeta	ÈPOCA ABBASÍ (751-1000)	DECA-DÈNCIA (1258)
<u>Prosa</u> : relats breus d'antigues llegendes. <u>Poesia</u> : temes bèl·lics, amorosos i morals. <i>Calila i Dimna</i>	Època dels primers califes. Primitiva prosa àrab i Alcorà <i>Les mil i una nits</i>	Període d'esplendor	Presa de Bagdad

La literatura culta àrab té l'*Alcorà* com a obra religiosa més important, és el llibre sagrat de l'Islam. Conté la paraula d'*Allah* transmesa a *Muhammad* (S.W.S) (571-632) per a què l'esser arribi a la perfecció en aquesta vida i la bonaventura en l'altra. Aquest llibre sagrat està format per 114 capítols o sures que són versicles rimats a l'estil dels llibres sapiencials de la Bíblia. Aquestes sures són predicades per Mahoma a la Meca invocant a Déu en un to poètic. Gràcies a l'*Alcorà*, la llengua àrab s'uniformitza i també crea les bases retòriques per a la poesia posterior.

De l'*Alcorà* s'han extret les idees moralitzadores i s'han introduït als textos de transmissió oral que existien abans de la aparició d'aquest. La moral dels contes està molt vinculada a aquest llibre de temàtica religiosa i té una finalitat instructiva i educativa.

El document més destacat i important de la literatura culta no religiosa són *Les mil i una nits*. És un recull de contes que tracta temes amorosos, de cavalleria, de política, viatges i llegendes de grans personatges, amb certa presència d'elements fantàstics. D'autor anònim, es va anar formant des del s. IX per acumulació de relats orals de diversa procedència. En un primer moment hi ha aportacions de textos d'origen persa, als quals se n'han afegit d'altres d'origen àrab i, d'altres més recents del Caire, en què predomina l'element fantàstic. Hi apareixen també, però, relats d'origen jueu i romà.

L'autor de *Les mil i una nits* és anònim, però sabem que al s. XV es traslladà a l'escriptura. Més

tard, cap al s. XVIII un investigador francès el va traduir i el va donar a conèixer a Occident. Però durant l'Edat Mitjana ja devien circular per Europa versions d'alguns contes que conegueren un escriptor com Boccaccio.

El tema s'origina gràcies a un fil argumental senzill a partir del qual es desenvolupen tota mena de relats (contes breus, novel·les, llegendes, reflexions morals...) amb una temàtica variada (fantàstica, d'aventures, costumistes, picarescos, cortesans...). L'estructura és contínuament encadenada, es a dir, apareixen contes dins d'altres i molts cops un narrador dóna pas a un altre.

El rei Shahriyâr, quan va descobrir que la seua muller l'havia enganyat amb un altre, aleshores va decidir passar totes les nits amb una noia diferent, per matar-la l'endemà, i que d'aquesta manera no fos per a cap altre home, és a dir, trair-lo tal i com va fer la seua muller. El trist tribut queda interromput per l'aparició de Shahrazâd, que desperta l'interès del rei, ja que explica contes deixant-ne el final per a l'endemà. Al dia següent Shahrazâd contava al rei el final del conte pendent i en començava un altre de nou; i així successivament fins que li n'explicà 1001. Durant tots els anys que van estar junts van tenir tres fills i el rei, en veure's feliç amb les criatures i Shahrazâd, decidí casar-se amb ella i ser feliç per sempre més.

El llibre de contes més antic, però, del que tenim constància és el recull d'origen hindú anomenat *Panchatantra*, que al món àrab es coneix com a *Calila i Dimna* i que Alfons X el Savi va

manar traduir, ja que era considerada una de les obres més importants de l'època.

El recull són faules on els animals exemplifiquen diferents conductes humanes. Igual que *Les mil i un nits*, presenta una estructura encadenada, ja que els protagonistes dels contes hi insereixen d'altres relats.

El *Calila i Dimna* i *Les mil i una nits* es diferencien principalment en la intenció; mentre que el primer té una intenció moralitzadora, *Les mil i una nits* són textos per a l'entreteniment.

És evident que tant els contes de *Les mil i una nits* com els del *Calila i Dimna* tenen un origen oral, però que van deixar de ser-ho una vegada foren recollits per escrit en un document per tal de conservar-los i passar, d'aquesta manera a formar part de la literatura universal.

La literatura popular àrab

Existeix molt poca informació sobre literatura de transmissió oral, ja que, encara que es dóna una mica de protagonisme a les cançons, es valora molt més la literatura culta.

En àrab es donen diferents nomenclatures als contes, narracions breus, faules, llegendes, etc. en funció de la temàtica o bé els personatges que hi apareixen. Podem distingir entre **Qissa**, **Jurafa**, **Ustura** i **Hikaya**.

Segons Fanjul Garcia el concepte **Qissa** "se aplica a qualquier historia, pero antiguamente iba referida, sobre todo, a cuentos de profetas o de

moraleja edificante. En la actualidad designa el cuento literario, así como su diminutivo uqsusa denomina a la novela.

Jurafa, según la leyenda sería el nombre de un miembro de la tribu de Udr a quien los demonios raptaron y que, a su regreso, habría contado sus aventuras. Como quiera que nadie le creyera, se hizo proverbial la frase «Relato de Jurafa» y de aquí habría surgido el nombre común aplicado a algún relato fabuloso. Con frecuencia es la palabra que se emplea para nombrar a los cuentos de animales cuyo carácter fantasioso es evidente.

Ustura modernamente significa «leyenda», «fábula», «mito», «saga», «cuento».

Hikaya, nombre verbal de haka que significa originariamente «imitar», pero que ha llegado a tomar el sentido de «contar», «narrar». Paralelamente, el sustantivo hikaya ha pasado de imitación a mímica, cuento, historia, leyenda, etc. Sin duda es la expresión que mayor fortuna ha adquirido y se utiliza en términos generales especificando a continuación el grupo temático¹³.

Són característiques comuns dels contes àrabs de tradició oral l'anulació de la personalitat de l'heroi davant el Destí, la justificació dels protagonistes en cas de revenja i l'oposició dual entre dos personatges centrals. En la majoria dels relats hi ha una intenció didàctica i moralitzadora, però

especialment en aquells que podem considerar iniciàtics, en els estrictament morals o religiosos i en les faules d'animals.

Els principals personatges dels contes populars àrabs són la dona, els homes de color, en Jeha i els animals.

La dona és representada com a dimoni, persona insegura que confon les coses i mai porta als homes pel bon camí. Fanjul⁴ diu que Alí, gendre de Muhammad (S.W.S) tenia molt present que: «Una mujer es un demonio, dos mujeres dos demonios i tres mujeres el Infierno».

També apareix la gent de color que sol fer el paper d'esclaus que només serveixen per treballar. Es reflexa d'aquesta manera, el maltractament i el desprestigi que aquests sofrien.

El personatge més humorístic de les històries és en Jeha, conegut per tots els àrabs. Diuen que pot haver existit en la realitat i que era un noi humil, molt mentider el qual aconseguia els seus objectius amb èxit. Solia estar sempre acompanyat del seu burro, amb el qual es diu que va viure moments d'autèntic drama.

En els personatges de les faules constatem la presència de l'eriçó, el xacal, la hiena, el lleó, el llangardaix, el camell, l'estruç..., i en molt menor proporció la serp, l'ovella, l'àguila, la tórtora, el "di'b" (llop), etc.

³FANJUL GARCIA, Serafin: *Literatura popular Arabe. Madrid*, Editora Nacional, 1977. p. 173

⁴FANJUL GARCIA, Serafin: *Literatura popular Arabe. Madrid*, Editora Nacional, 1977. p. 187

Normalment, l'eriçó rep el protagonisme positiu i sempre surt beneficiat de totes les seves accions. Se li atribueixen virtuts com la intel·ligència i l'astúcia. A tot el Nord d'Àfrica, a aquest animal se'l retrata amb virtuts humanes i rep una projecció cultural dintre del grup, és el model positiu tant individual com col·lectiu. Dins de les faules sempre se li atribueixen propietats masculines, en oposició al "di'b", que se'l caracteritza com un element femení i es mostra subordinat a l'eriçó.

Seguint la nomenclatura tradicional aportada per Fanjul, podem qualificar de **Jurafa** els següents contes: El llop, l'eriçó i els melons, L'eriçó i el llop busquen feina, El somni de la lloba i Les cinc cabretes i de **Qissa** la resta de contes del recull.

La rabosa, l'eriçó i els melons

NOTA INTRODUCTÒRIA

En els contes àrabs destaca l'astúcia de l'erichó, en canvi, aquí a occident l'animal més llest és la rabosa. Aquest conte ens mostra com n'és d'ase la rabosa, que es fa la valenta en un primer moment, però que sempre acaba sent l'animal més poruc.

Hi havia una vegada, una matinada d'estiu, un erichó i una rabosa que venien d'una gran festa i passaven per davant d'un hort tot ple de melons. L'erichó li va dir:

- Tieta! rabosa?! Què li sembla si anem a menjar uns quants melonets d'aquell preciós hort? –va preguntar l'erichó somrient.

- Mira! És el que jo estava pensant. Una oportunitat com aquesta no la podem deixar anar així com així. –va contestar la rabosa molt contenta.

L'hort estava envoltat d'una tanca i no podien entrar de cap manera, però a l'erichó se li va ocórrer una idea. Va excavar un túnel que anava a parar dins de l'hort.

Primer va passar l'erichó i després la rabosa. Els dos animals en podien entrar i sortir fàcilment. Llavors es van dirigir, cadascú pel seu compte, cap als melons. L'erichó, que era llest, cada vegada que es menjava un meló anava al forat a provar si encara hi cabia i deia a la rabosa:

- Tieta rabosa! Mengi i vagi provant! –li aconsellava l'erichó.

- Sí, sí! Menja tranquil que jo només em menjo

els que estan dolços, els altres no. –va contestar la rabosa amb la boca plena.

L'erichó es va atipar de menjar i li va preguntar:
- Què encara en vol més? Mengi, mengi. Jo ja estic tip.

- No, no! Tinc la panxa més que plena. No em puc moure i ja s'està fent de dia. Què fem? –va preguntar la rabosa.

- Marxem abans que arribi l'amo de l'hort i ens enxampi. –va aconsellar l'erichó.

L'erichó va anar cap al túnel, s'hi va introduir i va sortir sense cap problema a l'altre cantó de la tanca. Seguidament es va introduir la rabosa, però s'hi va quedar atrapada. Tenia la panxa tan plena que no podia passar pel túnel. Aleshores l'erichó li va dir:

- Tieta rabosa! No li he dit que vagi menjant i provant? –li va preguntar.

- Però no sabia que et referies a provar si encara hi cabia al túnel! Ai Déu meu! Vindrà l'amo de l'hort i em pegarà fins a matar-me. –cridà la rabosa, plorant de desesperació.

En veure que la rabosa no parava de plorar,

l'eriçó com amic seu que era, li va aconsellar que es posés al túnel per veure si l'en podia treure a la força.

L'eriçó va començar a estirar-la per les potes, després la va començar a empènyer pel darrere, però no va poder fer res. La rabosa plorava més i més, però el seu amic, l'eriçó, la va tranquil·litzar i li va dir:

- Tranquil·la, tieta rabosa! Tinc una altra idea i potser aquesta vegada la salvaré. –va dir l'eriçó molt fluixet.

- Snif, snif..! Sí? Diques, digues? Què he de fer? –va preguntar la rabosa impacient.

- Mira tieta rabosa, ha de ser molt valenta aquesta vegada si es vol salvar. –li va dir en to seriós.

- Sí, sí. Faré el que calgui. Diques. –va dir la rabosa eixugant-se les llàgrimes.

- Primer s'haurà d'estirar al terra i fer com si estès mort. No podrà moure's ni fer cap soroll. Haurà de treure la llengua i quan l'amo de l'hortet arribi i el vegi pensarà que és mort. Llavors li pegarà unes quantes bastonades per tots els melons que li ha menjat, però vostè no pot fer res. S'haurà d'aguantar una bona estona. I després d'això el llançarà a fora i quan ja estigui segura que és fora de l'hort, doncs arrenca a córrer comes ajudeu-me. D'acord? –va preguntar l'eriçó.

- Sí, sí. Si he de fer això per escapar-me, doncs ho faré. –va dir la rabosa una mica espantada.

I així ho va fer. L'eriçó se'n va anar a casa seua.

Seguidament la rabosa es va estirar a l'hort i va treure la llengua. L'amo de l'hort va arribar i se la va trobar:

-Mira-la! Ha menjat tant que s'ha mort. – anava dient molt enfadat mentre la bastonejava.

L'amo de l'hort després de pegar la rabosa, la va agafar per la cua i la va llançar fora de l'hort. Aquesta en assegurar-se que estava fora de la tanca va arrencar a corre cridant:

- T'he enganyat gamarús!

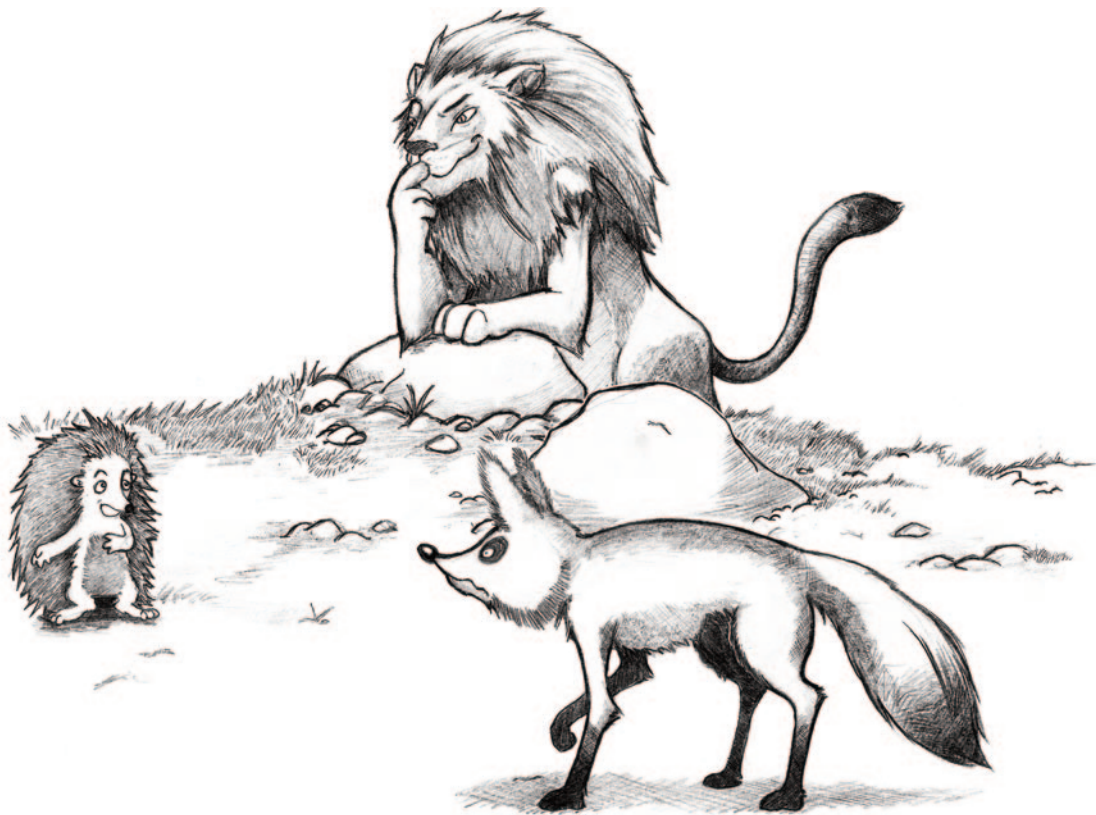
- Mira-la que viva està! Jo que em pensava que estava morta! Però a la pròxima no t'escaparàs, no! –va dir l'amo de l'hort molt enfadat i traient foc pels queixals.

¹L'original en àrab diu *adi'b*: Mamífer carnívor semblant a la rabosa.

²En realitat no hi ha cap relació familiar entre la rabosa i l'eriçó, però a la cultura àrab, com ocorria antigament també aquí a Catalunya, és de bona educació el fet de cridar a la gent més gran per tiet o tieta per tal de mostrar un cert respecte.

La rabosa i l'eriçó busquen feina

NOTA INTRODUCTÒRIA

Aquest conte destaca la intel·ligència i la ràpida acció de l'eriçó. La rabosa és un animal molt temorós i sempre fa cas al seu amic l'eriçó. Són animals aposats, un és llest i l'altre beneit, un és valent l'altre covard.

Hi havia una vegada, un eriçó i una rabosa molt amics que havien decidit sortir a buscar feina. Van estar voltant tot el territori, però no van trobar res de res i quan van aixecar el cap per veure quan els quedava per arribar al cim de la muntanya van veure el lleó. Aquest era el rei de tot el territori, el més fort i poderós.

- Tieta rabosa! Miri qui tenim allí dalt. És el senyor lleó. Què fem? –va preguntar l'eriçó dissimuladament.

- Què el senyor lleó és allà dalt? No pot ser! Saps què farem? Doncs ens n' anirem molt silenciosament, que ell segurament no ens haurà vist per a res. –va dir la rabosa anant-se'n sigil·losament, una mica atemorida.

- No podem, tieta rabosa! Ens està mirant i li cau la baba per terra. Segur que està pensant en la manera de menjar-nos. Si escapem ens agafarà aquí mateix! Jo no vull morir! –va dir l'eriçó.

- I doncs, què fem? –va preguntar la rabosa.

- No ho sé - va respondre l'eriçó -. Vostè té alguna idea per salvar- nos aquesta vegada? – va demanar.

- Espera't...sí que en tinc! – digué la rabosa- . Tinc 101 idees. Li direm que...

I va xiuxiuejar la seua idea a cau d'orella de l'eriçó.

- No dona, no! És veu d'un hora lluny que és mentida. –va dir l'eriçó.

- I si li diem... –tornà a xiuxiuejar la rabosa.

- Tampoc tieta rabosa! Tampoc! Això no s'ho creu ningú!

La rabosa va explicar les seves 101 idees, però no n'hi havia cap de creïble.

Mentre, el lleó els observava des del cim pensant de quina manera se'ls podia cruspir. Va pensar que se'ls posaria els dos junts a la boca i se'ls menjaria; com que eren molt poca cosa, li servirien d'aperitiu.

- Mira tieta rabosa, jo tinc una idea, però no sé si resultarà. Però ho podem provar. Que la sort ens acompanyi! –va dir l'eriçó a la rabosa.

- Sí, sí. Digues, digues! Quina és la teua idea? – va preguntar la rabosa molt neguitosa.

- Miri - va explicar l'eriçó-, vostè el que ha de fer és dir que sí a tot i deixi'm fer a mi. Segueixi'm la corrent i prou. D'acord?

- Sí, sí. Jo diré que sí a tot i et seguiré la corrent en tot. –va respondre la rabosa esporuguida.

L'eriçó i la rabosa es van dirigir cap al cim de la muntanya i quan van veure el lleó, l'eriçó va anar corrent cap a ell i li va dir:

- Senyor lleó, l'hem estat buscant per tot arreu

i no el trobàvem enlloc. Aquest és l'últim racó que ens quedava, però gràcies a Déu que l'hem trobat. –va dir l'eriçó emfatitzant les seves paraules..

- Em buscàveu a mi? –va preguntar el senyor Lleó fent-se l'interessant.

- Sí senyor! És que tenim un greu problema la rabosa i jo. No hem pogut solucionar-lo sols i hem dit: “Qui millor que el nostre rei i senyor Lleó ens pot solucionar el problema?” Veritat que sí tieta rabosa? –va preguntar l'eriçó la rabosa.

- Ssss...sí! Sí, és clar! –va dir la rabosa escagarrada de por.

- I doncs? Quin és aquest greu problema que no heu pogut solucionar? –va preguntar el senyor Lleó amb ganes d'escollar.

- Doncs, miri senyor Lleó, la tieta rabosa i jo compartim la mateixa casa i els nostres fills han nascut el mateix dia i ara no sabem quin fill és de cadascú. Ens barallem cada dia, ja no podem suportar la situació. A més a més, nosaltres hem estat amics tota la vida i no voldríem trencar ara aquesta amistat. Per tant, senyor Lleó, vostè és l'únic que ens pot ajudar. –va dir l'eriçó molt trist i mirant al terra.

- Cap problema! Jo us diré quin fill és de cadascú. I quants fills dieu que teniu? –va preguntar el lleó per calcular la quantitat d'animalets que es menjaria aquell dia.

- Mm...en són molts senyor. En són tants que no els hem pogut comptar. –va respondre l'eriçó.

Seguidament els tres van anar caminant cap a casa de l'eriçó i de la tieta rabosa. Quan hi van

arribar l'eriçó va dir a la rabosa:

- Tieta rabosa! Entri i tregui tots els fills que tenim. Finalment avui els podrem diferenciar! –va dir molt content.

- De seguida! –va contestar la rabosa.

Aleshores la rabosa va entrar dins de casa i quan el lleó ja no la podia veure, va anar corrent cap a l'altra punta de la casa a amagar-se. Tota la resta no entenia què feia i li van preguntar què passava. La rabosa els va respondre que el senyor Lleó estava fora i que se'ls pensava menjar a tots. Llavors tothom va començar a cridar i a córrer cap a l'altra punta de casa. En sentir aquest xivarri, l'eriçó li va dir al lleó:

- Ho sent senyor lleó? Aquests crits són dels nostres fills que no volen que els separem.

Va passar molta estona i la rabosa no sortia. Llavors l'eriçó va dir:

- Senyor Lleó, li seré sincer! Aquesta rabosa no crec que tingui bones intencions. Ha entrat i encara no ha sortit. Segurament guardarà uns quants fills per a ella tota sola i no els traurà tots. Aquesta rabosa em vol enganyar. Si no surt d'aquí una estona entraré a buscar-la jo mateix i els trauré tots. No en deixaré cap dins! –va dir molt empipat.

- D'acord! Si no surt d'aquí una estoneta entres tu a buscar-los!

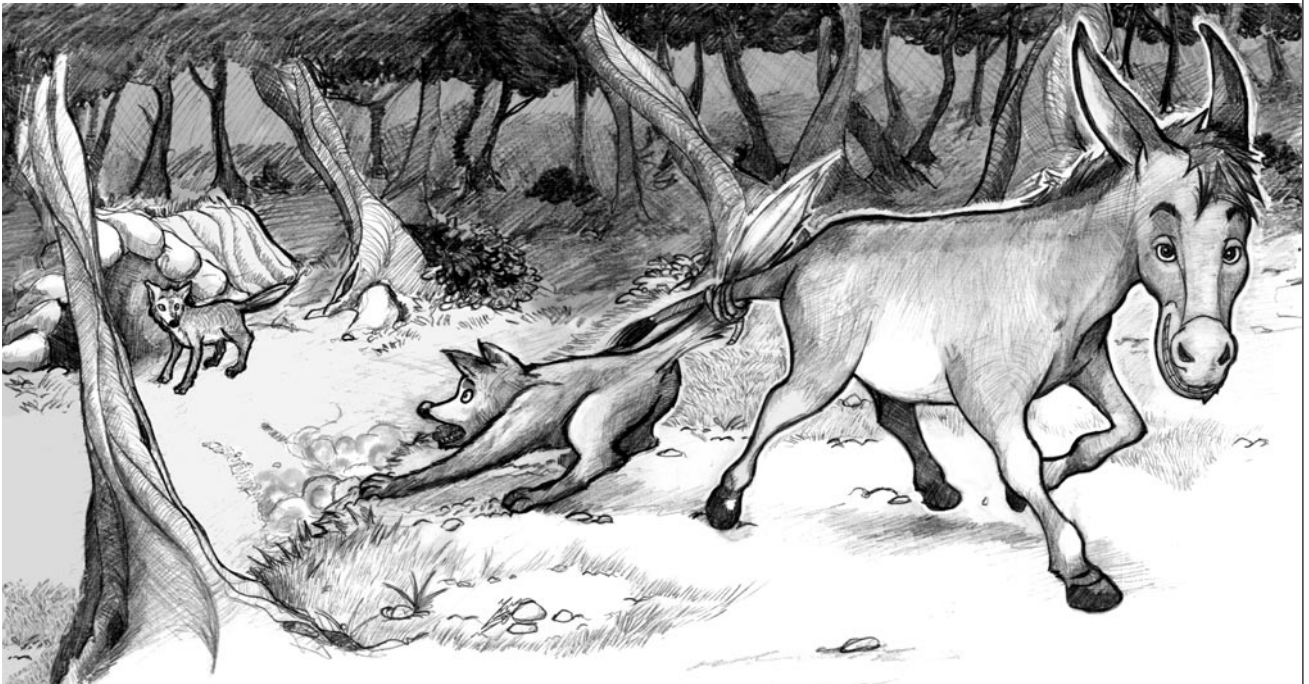
El temps passava i la rabosa no sortia. Llavors

el lleó va donar permís l'eriçó per a què entrés a buscar tothom que hi hagués dins de casa. L'eriçó va dir al lleó que no tardaria gens en tornar i va entrar a casa seua. De seguida va anar a buscar a tots els altres per veure si estan bé i tranquil·litzar-los. Després, es va apropar a la porta de sortida per veure el senyor Lleó i li va dir:

- Senyor Lleó! Miri, vagi-se'n tranquil a casa seua que el problema ja l'hem resolt nosaltres. Resulta que els meus tenen punxes i els de la rabosa tenen pels. –va dir l'eriçó somrient i amagant-se ràpidament.

El lleó molt enfadat va intentar introduir les seues urpes a la caseta de l'eriçó i de la rabosa sense cap èxit i se'n va anar traient foc pels queixals.

El somni de la lloba

NOTA INTRODUCTÒRIA

En un primer moment sembla que el llop sigui llest, però posteriorment veiem com cau a les trampes. També destaca el fet que el llop fa cas a la seua dona. L'ensenyança del conte ens recomana no fer cas a les dones, ja que són molt exagerades i confuses. El conte traspua certa misogínia.

Hi havia una vegada, en temps d'estiu, una parella que es passava el dia al bosc talant i sembrant. Quan arribava l'hora de dinar venia el burret tot sol carregat de menjar i quan la parella acabava de dinar li carregaven tots els plats bruts i tornava tot sol cap a casa dels amos. Hi havia un llop, però, que vigilava el camí que feia el burret i després d'uns quants dies va decidir parar-li una trampa.

Un dia molt calorós, el burret es dirigia cap al bosc carregat de menjar per a la parella que hi treballava i es va trobar amb el llop fregant-se el peu i plorant:

- Que et passa llop? Per què plores? –va preguntar el burret.

- Snif, snif...doncs mira - va contestar el llop plorant -, m'he fet mal al peu i no puc ni caminar. Ara volia tornar a casa, però no puc, em fa massa mal el peu.

- Bé doncs. No passa res, tranquil que jo et portaré a casa. Puja al damunt meu que primer passarem a donar de menjar als meus amos que està treballant i tenen molta gana. –va explicar el burret.

- Gràcies burret! Ets molt bon amic. –va dir el llop.

Durant el camí, el llop va anar destapant les alforges on estava el menjar i se'l va cruspitar tot. Quan quedava poc per arribar al bosc, el llop va saltar de damunt el burret i va arrencar a córrer dient:

- Has caigut a la trampa com a burro que ets! Ja, ja, ja, ja! – i es va allunyar molt feliç i sense parar de riure.

- Maleït sigui aquest llop! M'ha pres el pèl com a un burro! –va dir el burret tot empipat.

Quan aquest va arribar al bosc i es va presentar sense el dinar, la parella li va demanar explicacions:

- Burret! On és el dinar? Aquí només queden els plats bruts.

- És que se l'ha menjat el llop que m'ha parat una trampa i s'ha menjat el vostre dinar i ...

- Com que un llop t'ha parat una trampa? Va, que no ens ho creiem això. Segurament qui s'ha menjat el nostre dinar ets tu i per això ho pagaràs molt car burret! –van dir empipats.

I la parella va bastonejar-lo fins que no van poder més.

El burret després de rebre la gran pallissa es va

fer el cor fort i va anar a buscar al llop. Era molt d'hora i primer va anar a l'entrada de la casa del llop, va posar la cua de cara la porta, es va estirar al terra i va treure la llengua fora de la boca. La lloba es va despertar primer que el llop i en sortir del cau per anar a fer un riu, va veure el burro estirat davant de la porta de casa seua, va tornar-se'n una altra vegada al llit molt contenta. Hores més tard, quan el llop i la lloba es van despertar enraonaven d'aquesta manera:

- Bon dia llop! No et creuràs somni tan increïble que he tingut aquesta nit. –va dir aquesta molt contenta.

- Què has somiat lloba? –va preguntar el llop encuriós.

- Doncs he somiat que trobàvem una bona sorpresa davant de la nostra porta. –va dir ella tota feliç.

- Sí? Quina sort, no? Anem corrents cap a la porta de casa a veure què hi trobem! –va dir el llop dirigint-se cap a la porta.

El llop i la lloba van anar corrents i es van trobar el burret mort davant de casa i van pensar que era el millor que els podia passar, ja que a partir d'ara només menjarien carn. El llop va felicitar la lloba pel magnífic somni que havia tingut. La lloba va pensar que valia més afanyar-se a entrar el burret dins de casa abans que es despertessen els seus veïns, que a més a més eren família seua i voldrien la seua part de la carn del burret. El llop li va donar la raó i ràpidament es van posar

a la feina. La lloba va començar a empènyer el burret del cap mentre el llop l'estirava de la cua, però no hi havia forma de moure la bèstia. Pensava massa. Llavors la lloba va proposar al llop que es lligués la cua amb la del burret, que així tindria més força i no se li escaparia. El llop va pensar que era molt bona idea i va acceptar. La lloba va lligar la cua del seu marit amb la del burret, però el llop li deia:

- Lloba! Fes el nus més fort! Assegura't que no s'esmunyi! –ordenava el llop.

La lloba va fer el que el llop li va ordenar i finalment aquest va començar a estirar. El burret en assegurar-se que el llop estava ben lligat a la seua cua es va aixecar i va arrencar a córrer tot bramant.

- loooooo! loooooooooo! loooooooooo!

El llop no entenia què havia passat i només veia com s'allunyava de casa seua, però la lloba es va posar a la porta cridant-li:

- Llop! Agafa't a les plantes!

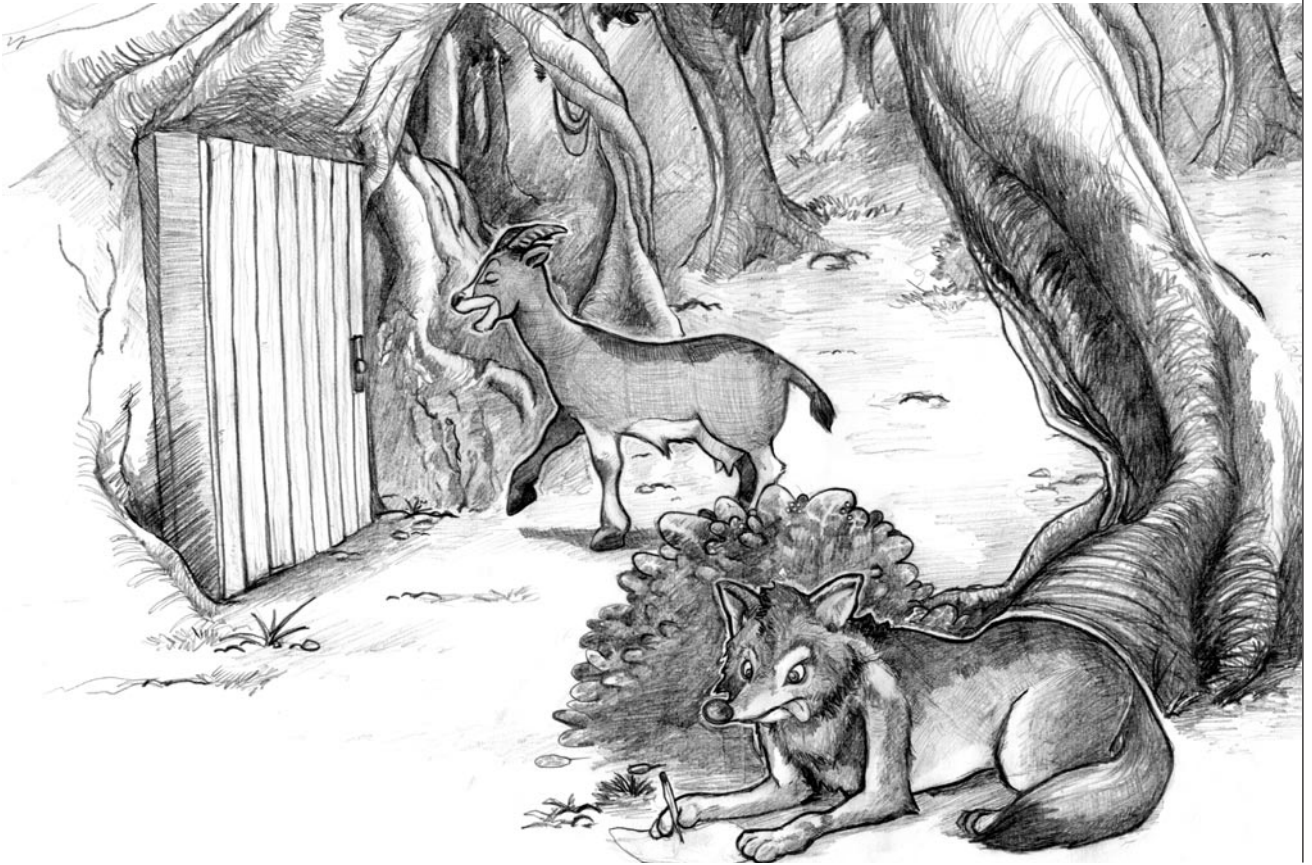
- Però si ja ho faig –li responia el llop-, però s'aixequen amb les seves arrels! Somnis desventurats!

- Llop! Agafa't a les plantes! –li tornava a dir la seua esposa.

- Però si ja ho faig, però s'aixequen amb les seves arrels! Somnis desventurats! –li tornava a contestar el llop.

Les cinc cabretes

NOTA INTRODUCTÒRIA

Aquest conte té moltes similituds al de les *Set cabretes* dels germans Grimm. Al final, quan el llop s'està fent banyes de fang, li cauen i ha de tornar a començar; hi apareix una dita molt famosa: a la gent que tarda en fer alguna cosa i no s'entén com pot tardar tant, se li pregunta si s'està fent unes banyes de fang, si li cauen i ha de tornar a començar. Doncs bé, prové la dita d'aquest conte.

Hi havia una vegada un pastor que pasturava les seues cabretes dins d'un bosc. Es va fer fosc i va començar a ploure. El pastor va recollir ràpidament totes les cabretes i se les va endur a casa a corre cuita, però una d'elles es va perdre del grup i es va quedar tota sola al bosc. En veure que no veia el seu ramat, la cabreta va començar a buscar-los enmig de tota la pluja que queia. La cabreta estava molt trista i sola.

De sobte, va començar a sentir dolors de part, ja que aquesta estava embarassada i es va apressar a construir una cabana on parir i tenir els cabridets protegits dels llops.

Quan va arribar l'hora, la cabreta va parir cinc cabridets molt bufons. Aquests es van anar fent grans i la mare els explicava que hi havia un llop molt dolent voltant per tot el bosc buscant la manera de menjar-se totes les cabretes que es trobava, en especial les seves que ja havien crescut i estaven grassonetes. Els advertia que no obrissin mai la porta a ningú.

Quan la mare cabreta sortia a buscar herba i aigua per alimentar-los, en tornar, sempre els cantava una cançoneta que era la contrasenya per a què les seves filletes sabessen que era la seua mare i que l'havien de deixar entrar. La cançó feia així:

- Filletes meves, filletes meves obriu-me la porta. Tinc aigüeta a la boqueta, tinc lleteta a les mameletes i herbetes a les banyetes. Obriu-me la porta!

Amb aquesta cançó les cabretes sabien que era la seua mare i que li podien obrir la porta.

Un llop, però, vigilava la cabreta i les seves cabretes per tal de trobar un moment per menjar-se-les. El llop cada dia s'estudiava la cançoneta de la cabreta i esperava que aquesta sortís de casa per anar a trucar a la porta. Arribava i començava a cantar amb una veu esgarrifosa de llop mort de fam:

- Filletes meves, filletes meves obriu-me la porta. Tinc aigüeta a la boqueta, tinc lleteta a les mameletes i herbetes a les banyetes. Obriu-me la porta!

Les petites cabretes dins de casa deien:

- És la nostra mare! Obrim-li la porta de seguida!- deia la més petita.

- No! Aquesta no és la nostra mare! Aquesta veu és molt esgarrifosa i fa molta por! – va dir una.

- És veritat. La nostra mare té una veu molt dolça i canta molt bé, en sap molt de cantar. – va dir la mitjana.

- Doncs aquest segurament és el llop de qui la mare ens parla tantes vegades. Es veu que ens vol rostir, per tant, no li hem d'obrir la porta de cap manera. Entesos? – va fer la gran.

- Sí!- van dir totes juntes.

Llavors la més gran feu el cor fort i li va dir al llop:

- Tu no ets la nostra mare! La nostra mare té una veu dolcíssima i canta molt bé.

- Ja sabem que te'ns vols menjar! – va dir la més petita molt espantada.

El llop en veure que no tenia cap altra alternativa, va anar-se'n amb ganes de tornar a provar-ho. Quan arribà la mare, trucà a la porta i els digué:

- Filletes meves, filletes meves obriu-me la porta. Tinc aigüeta a la boqueta, tinc lleteta a les mamelletes i herbetes a les banyetes. Obriu-me la porta!

- Aquesta sí que és la nostra mare! –van cridar

totes juntes molt contentes en reconèixer la veu dolça de la cabreta.

Quan la mare va entrar totes les cabretes van córrer a explicar-li què els havia passat durant la seua absència. La mare les tranquil·litza dient-los que el llop no se les menjarà mai, ja que ella sempre en tindria cura. Ah! Però elles no havien d'obrir mai la porta. Les cabretes molt espantades van assentir amb el cap i abraçaren molt fort la seua mare.

Els dies passaven i el llop es preparava cada cop més per assemblejar-se a la cabreta. Cada dia s'estudiava la cançó i quan va creure que ja ho feia perfectament, va decidir tornar a provar sort amb les petites cabretes. El llop esperà que la cabreta sortís a buscar menjar per apropar-se a la porta i trucà.

- Toc, toc, toc!

Les cabretes en sentir la porta van pensar que era la mare i s'hi aproparen per sentir la dolça cançó. El llop canvià de veu i comença a cantar com mai ho havia fent anteriorment:

- Filletes meves, filletes meves obriu-me la porta. Tinc aigüeta a la boqueta, tinc lleteta a les mamelletes i herbetes a les banyetes. Obriu-me la porta!

- És la mare! Ja ha tornat! Visca!- van dir totes menys una.

- No és la nostra mare! Em sembla que no és

ella. Aquest deu ser el llop que se'ns vol menjar.-
va afegir una altra.

- No sigueu així! Obrim de seguida la porta a
la nostra mare que ja estem tardant i podria arri-
bar el llop i menjar-se-la.- deia una altra cabreta.

- Vols que el llop es mengi la nostra mare? –
demanava una altra.

- No! Això sí que no! Però de totes maneres crec
que no és la nostra mare. – va dir molt trista i es-
pantada la cabreta que no se n'acabava de refiar.

- Au va calleu! Ara el que hem de fer i ràpid
és obrir-li la porta, que la mare ja fa estona que
s'espera, pobreta! – va dir una d'elles.

Mentre les cabretes anaven a obrir la porta,
una d'elles, la que no volia que obrissin la porta
va amagar-se baix d'una taula sense que les seves
germanes la veiessen. En obrir la porta, les cabre-
tes van endur-se una gran sorpresa: era el llop!

Aquestes en veure un animal tan lleig van co-
mençar a cridar la seua mare per a què els vin-
gués a salvar, però aquesta era al bosc, molt lluny
i no les podia sentir de cap manera. El llop estava
més content que mai en veure unes cabretes tan
bufones i grans. Es va llençar sobre les pobres cri-
tures i se les va cruspigar ràpidament abans de ser
sorrprès per la mare cabreta.

Quan ja s'havia menjat les quatre cabretes es
va parar a pensar que no n'eren quatre, sinó cinc.
Llavors va començar a buscar l'altra per tota la

casa, però com no la trobava, va decidir anar a
descansar. Per avui ja havia menjat prou!

La mare va arribar després d'una estona molt
carregada d'herbeta, d'aigüeta i de lleteta per a
les seves cabretes. Corria per arribar a casa i poder
veure-les ja que les enyorava molt. En ser davant
la porta començà a cantar:

- Filletes meves, filletes meves obriu-me la
porta. Tinc aigüeta a la boqueta, tinc lleteta a les
mamelletes i herbetes a les banyetes. Obriu-me la
porta!

Es va esperar uns minuts, però ningú va obrir la
porta. La cabreta que estava encara dins es pen-
sava que era el llop una altra vegada que se la
volia menjar i no es movia del seu amagatall. La
mare va tornar a cantar amb totes les seues forces:

- Filletes meves, filletes meves obriu-me la
porta. Tinc aigüeta a la boqueta, tinc lleteta a les
mamelletes i herbetes a les banyetes. Obriu-me la
porta!

Com que tampoc li obrien la porta va decidir
tornar a trucar, però en tocar la porta, es va aca-
bar d'obrir tota sola. La mare espantada va córrer
cap a dins per buscar les seues cabretes. La que es-
tava amagada en sentir la seua mare va sortir del
seu amagatall i va córrer cap a ella plorant. La
mare no entenia res, però ja pressentia que tot
allò era obra del llop. La cabreta va explicar a la

mare tot el que havia succeït. I mare i filla es va posar a plorar desconsoladament. Feia cosa de dues hores era mare de cinc precioses cabretes i ara només li'n quedava una.

Poc a poc va deixar de plorar i va decidir venjar-se del llop. Molt enrabiada es va eixugar les llàgrimes i li va dir a la seua filla que es quedés a casa i que no li obrís la porta a ningú, fins que ella s'hagués venjat del llop malvat .

La mare es va dirigir a casa del llop i va començar a cridar:

- Llop! Llop! Surt i torna'm el que és meu! Llop! Llop! Surt i torna'm el que em toca. Surt i no siguis covard. –cridava la cabreta amb totes les seves forces.

El llop era dins a casa seua i en sentir la cabreta va pensar que també se la menjaria, però abans s'havia de preparar perquè la cabreta tenia bones banyes i ell no. Llavors va decidir fer unes banyes. Va agafar fang i va anar fent dues piles com si fossin banyes, però cada cop que estava a punt d'acabar li queien i tornava a començar. Mentre, la cabreta no es cansava d'esperar-lo, fins que aquest va acabar de fer-se les banyes i va sortir. La cabreta en veure que la porta s'obria es va enrabiada, va agafar forces i es va dirigir cap a ell. El llop amb les grans banyes de fang que s'havia fet, no podia ni caminar, a més en sortir de la porta aquestes li van caure i la cabreta amb les seves el va partir per la meitat obrint-li tot el ventre.

L'home del cigró

NOTA INTRODUCTÒRIA

Hem de tenir present que antigament , per a un home, casar-se era una de les coses més difícils que tenia a la vida. S'havia de ser un home amb molta picardia i coneixement. També requeria un notable poder econòmic i ser honorable. Avui en dia, per a un home religiós, casar-se encara significa la realització plena com a individu.

Hi havia una vegada un home que anava caminant i es va trobar un cigronet al terra; se'l va guardar i va seguir caminant. Va arribar al costat d'una dona que estava cuinant a la vora del camí per on aquest passava i es va aturar per parlar-li:

- Bon dia senyora! –va saludar educadament.

- Bon dia senyor! Que desitja? –va preguntar la senyora.

- Doncs miri, em faria un gran favor si em pogués guardar aquest cigronet fins demà que el vindré a buscar.

- És clar que sí home! –li va respondre la senyora.

- Però me l'ha de guardar molt bé per a què cap gall se me'l mengi. Guardi-me'l baix d'aquest plateret que segur que cap bestiola el trobarà. –va aconsellar l'home del cigronet.

La senyora li va dir que se n'anés tranquil que li guardaria on ell li havia aconsellat i que demà quan tornés li tornaria el cigronet.

L'home se'n va anar molt tranquil i l'endemà tornà a buscar el seu cigronet:

- Bon dia senyora! Torni'm el meu cigronet si és tan amable, si us plau. –va demanar l'home.

- Doncs...no sé com dir-li-ho senyor, però ja no tinc el cigronet. –va dir la dona molt avergonyida.

- Com què no té el meu cigronet? On és? –va preguntar l'home molt esverat.

- És que se l'ha menjar aquest gall que tinc al davant. –va dir la dona molt espantada.

- Doncs doni'm aquest gall! Ara és meu! –va exigir l'home.

- Home! Aquest gall és un dels millors galls que tinc –va dir la pobra dona mirant el gall-. No li puc donar, és molt valuós!

- Ja n'hi ha prou! O em dóna aquest gall que s'ha menjat el meu cigronet o pico de peus i tremolarà la terra! –va dir en to autoritari i amenaçador.

- No, home no! Això no! Ara mateix li dono el meu gall.

I la dona va córrer a buscar-lo.

- Prengui, aquí el té, és tot seu.

L'home va agafar el gall i va seguir caminant fins que es va fer tard i va veure una casa a prop.

Hi va anar i li va dir a la senyora de la casa:

- Bona tarda senyora! Què hem podria fer un favor si us plau? -va preguntar molt educadament.

- Bona tarda! És clar que sí que li puc fer un favor, el que vostè vulgui. Digui'm el què i jo me'n faré càrrec -li va dir la bona senyora.

- Miri aquest gall. Què me'l podria guardar fins demà que el vindré a buscar? -va preguntar l'home.

- Hi tant que sí, però a l'estable ja hi tinc una ovella.

- Perfecte senyora! És que jo també en tinc una i el meu gall i ella són inseparables, sempre estan junts fins i tot a l'hora de dormir. No es preocupi i posi'ls junts a l'estable -va aconsellar l'home.

I així va ser, la senyora va posar el gall a dormir al mateix estable que l'ovella. L'endemà l'home tornà a buscar el seu gall.

- Bon dia senyora! Vinc a buscar el meu gall. Què me'l pot donar si us plau? -va preguntar educadament.

- Bon dia! És que...no sé com explicar-li-ho senyor. Com que ahir em va dir que posés el gall a dormir al mateix estable que la meua ovella, així ho vaig fer; però l'ovella li va pegar cornades i cops de peu molt fortes fins que va matar el seu gall. Pobret! -va dir la dona molt compassiva.

- Com diu? Que la seua ovella ha mort el meu gall? -va preguntar l'home molt nerviós.

- Sí, així és. Ho sento molt!

- No, no, no! Com que la seua ovella ha mort el meu gall, ara vostè me l'ha de donar, l'ovella és meua! -va dir en to exigent.

- Home! No la hi puc donar. És la meua ovelleta! És l'única que tinc a casa -va dir la senyora.

- Miri senyora, o em dóna l'ovella o pico de peus i tremolarà la terra! -va dir en to autoritari i amenaçador.

- No senyor! No digui aquestes coses! Ara mateix li porto l'ovella, no es posi així -va dir la senyora molt espantada per l'amenaça.

I així va ser, la senyora li va cedir a l'home la seua ovelleta i aquest va seguir caminant fins arribar a un altra casa. Es va apropar a una dona que escombrava el carrer i li va dir:

- Hola! Bon dia senyora! Què em podria fer un favor si us plau? -va preguntar molt educadament.

- Bon dia senyor! I és clar que sí, bon home. Digui'm què vol i no es preocupi de res.

- Miri, voldria que em guardés aquesta ovella fins demà que la vindré a buscar.

- No hi ha cap problema home! Hi tant que sí! Però...tinc un sol estable i allí hi tinc una mula -va dir la dona.

- Perfecte senyora! És que la meua ovella està molt acostumada a una mula que tinc i són inseparables, sempre estan juntes. Crec que és molt bona idea que les deixi dormir juntes, així la meua ovelleta no se n'adonarà que és fora de casa -va aconsellar l'home.

- Bé doncs, si vostè ho diu, així serà. No es preocupi de res –va dir la senyora un poca estranyada.

I la dona així ho va fer; va deixar l'ovella dormint al mateix estable que la mula. L'endemà l'home va tornar a buscar la seua ovelleta.

- Bon dia senyora! Vinc a buscar la meua ovella. Que me la pot donar si us plau? –va preguntar l'home educadament.

- Doncs...miri, no comprenc què ha passat. Vaig fer el que vostè hem va dir i... – la dona va callar molt avergonyida.

- Què ha passat senyora? –va preguntar l'home molt impacient.

- Doncs que aquest matí he anat a donar el menjar a la mula i a l'ovella i he vist que l'ovella és morta i em sembla que l'ha matada la meua mula. Ho sento molt! Jo només he fet el que em va manar –va dir la senyora fent-se creus del que havia passat.

- Com que la seua mula ha matat la meua ovelleta? Això no pot ser! Doncs miri senyora, com que la seua mula ha matat la meua ovella, ara vostè me l'ha de donar –va dir en to exigent.

- La meua mula? No, no, no! Això si que no! És la meua mula! No en tinc d'altra jo –va dir la senyora molt nerviosa.

- Miri senyora, o em dóna la seua mula o pico de peus i tremolarà la terra! –va dir en to autoritari i amenaçador.

- No digui això senyor! Esperis que vaig a buscar la mula, a partir d'ara és seua.

I la dóna li entregà la mula a l'home i aquest va seguir el seu camí fins arribar a una altra casa. S'aturà i trucà a la porta.

- Bona tarda senyora!

- Bona tarda senyor! Què desitja? –va preguntar la senyora que vivia en aquella casa.

- Miri senyora, voldria que em guardés aquesta mula a casa seua fins demà que la vindré a buscar –va exposar l'home.

- I tant que sí home! Jo la hi guardaré, però tinc un problema –va dir aquesta.

- Quin problema? –va preguntar l'home.

- Doncs que tinc una filla molt tossuda i sempre fa el què vol –va explicar aquesta.

- Perfecte senyora! A la meua mula li agraden les noies tossudes, s'hi avé molt. Crec que li aniria bé que aquesta filla seua s'encarregués d'ella fins que jo torni –va aconsellar.

I així va ser, la noia es va fer càrrec de la mula fins que l'endemà va arribar l'home a buscar-la.

- Bon dia senyora! Què em podria tornar la meua mula si us plau? –va preguntar l'home molt educat.

- Bon dia senyor! Em sap molt greu, però hi ha hagut un problema amb la seua mula –va explicar la dona.

- Un problema? Quin? Ha passat alguna cosa? –va preguntar esverat.

- Doncs sí, resulta que la meua filla es lleva molt d'hora per donar de menjar als animals i avui mentre li donava menjar a la seua mula, aquesta li ha donat un cop de peu molt fort al ventre i ella en veure la mula amb ganes de tornar-li a pegar, ha agafat una destral que tenim a l'estable i li ha començat a donar cops fins que la mula ha caigut morta –va explicar la senyora.

- Què diu? Què la seua filla ha mort la meua mula? No pot ser això! –va cridar esverat.

- Ho sento molt senyor! Només he fet el que vostè m'ha demanat.

- Doncs miri senyora, ara m'ha de donar la seua filla –va dir ell.

- Què li doni la meua filla? Però què diu home? De filla només en tinc una i no la hi puc donar així com així –va replicar la dona molt nerviosa.

- Miri senyora, o em dóna la seua filla o picaré de peus i tremolarà la terra! –va dir en to autoritari i amenaçador.

- No home, no! Pel que més vulgui, no volem cap desgràcia nosaltres. Vol la meua filla? Doncs la hi donaré! Aquesta nit celebrarem una festa amb tota la família, la pintarem amb henna i demà celebrarem el casament. Hi està d'acord? –va preguntar la dona després de rumiar-ho una bona estona.

- Així m'agrada senyora. Sabia que parlant-ho podríem arribar a un bon acord.

L'home se'n anava tot content cap a casa per preparar-se per al casament de l'endemà, mentre

anava dient en veu baixa:

- Mira que n'és de ruca la gent . M'han cregut i m'han obeït en tot el que els he dit i he demanat. Amb un simple cigronet he arribat, gràcies a la meua intel·ligència, fins a una dona per casar-m'hi. Sóc un home molt intel·ligent, ningú ho hauria planejat tant bé. Sóc molt feliç ara mateix i demà ho estaré encara més.

A casa la núvia, la noia i la seua mare planejaven una trampa per al nuvi. Van agafar una gossa molt rabiosa i la vestiren de núvia.

Al dia següent, el nuvi es va presentar a casa de la núvia per a casar-s'hi. La trobà preparada damunt un ase i se l'emporta cap a casa seua. Mentre feien camí cap a casa li va dir:

- Estàs vestida com la millor núvia del món amor meu, però tens una forma de seure molt estranya. Seus com una gossa –va dir estranyat.

Van arribar a un lloc on es van quedar sols i el nuvi no podia resistir més les ganes de donar-li un petó. No podia esperar fins arribar a casa, per tant, li va aixecar el vel i va anar a fer-li un petó , però la gossa se li va llençar a sobre i el va matar a mossos.

El matrimoni

NOTA INTRODUCTÒRIA

El matrimoni per conveniència era molt habitual. Quan un home es quedava vidu, per assegurar una bona educació als fills i un afecte cap a ells, es solia tornar casar ràpidament. El tracte de la madrastra cap als fills del seu home era sempre dolent, en canvi, l'home sempre intentava tractar de la mateixa manera als seus fills i als fills de la seua nova muller. Històries sobre pares que maten o abandonen els seus fills per tal que la seua dona faci pastes era molt habitual, puix que, les pastes només es feien una vegada a l'any i no totes les famílies s'ho podien permetre, ja que el cost dels ingredients era elevat i calia molt temps per elaborar-les. Sopar la nit de festa amb pastes era el que desitjava qualsevol home.

Es diu que fa molts anys, en un petit poble de camp, un home amb un fill es casà amb una dona que tenia una filla fruit d'un matrimoni anterior. Els dos pares estimaven molt els seus fills.

Un dia, l'esposa, que no era tan bona com semblava, proposà al seu marit:

- Si mates al teu fill i jo la meua filla, et faré pastes, la quantitat que tu vulguis i així serem felïços per sempre.

L'home va acceptar i una tarda va anar decidit a matar la nineta dels seus ulls. El seu fill estava llaurant al camp quan el pare se li apropà pel darrere, però quan estava apunt d'apunyalar-lo s'aturà i es feu la següent reflexió:

- Déu meu! Què estic fent? Estic actuant com el pitjor dels homes matant al meu fill, l'únic fill propi que tinc. Aquesta dona m'està portant per mal camí, em fa fer coses horribles i me'n penso venjar.

En lloc de matar el fill, l'home caçà un gos, el matà i posà la seua sang en un recipient per demostrar a la seua muller que havia comés el crim. Aquesta, per la seua banda, no tenia cap intenció de fer mal a la seua filla, i per tant, la va amagar en una cistella gran plena de menjar que hi havia al rebost.

A la tarda, l'home arribà a casa i donà a la seua muller el recipient amb la sang del seu fill. Ella agafà el recipient i es begué tota la sang com a signe de satisfacció i de poder sobre el noi mort, però en el moment en què deixa el recipient damunt la taula, arribà el fillastre de llaurar. La dona, en veure'l, es morí de l'espant i quan la seua filla aparegué per auxiliar-la, el seu padrastrastre la matà.

L'home de les serps

NOTA INTRODUCTÒRIA

Els homes que feien ballar les serps als mercats eren molt habituals i coneguts per diferents territoris i comarques del Marroc. Solien ser homes vells amb experiència amb rèptils. Tenien molt de públic i tenien un gran prestigi. Se'ls considerava homes savis.

Hi havia una vegada, un home molt vell que voltava pels mercats fent espectacles amb totes les seves serps. Un dia, abans d'anar al mercat va passar pel bosc per tal de deixar pasturar les seves serps un ratet abans de l'espectacle.

Les va deixar força estona i quan va ser hora de marxar, els va fer un xiulet obrint el sac per a què totes entressen. Les serps reconeixien molt bé el xiulet del seu amo i hi van anar ràpidament.

Després, l'home es va dirigir cap al mercat, es va col·locar al lloc de sempre, va estirar l'estora, va obrir una mica el sac i va començar a tocar la "ghaita"³.

La gent en sentir la melodia es va dirigir cap a ell i es va formar una gran gernació. Hi havia més espectadors que mai. Abans de començar l'espectacle, l'home va passar amb un plateret per a què tothom deixés alguna moneda i va continuar tocant la "ghaita". Llavors, les serps van començar a sortir ballant fins que en va sortir una de molt grossa i espantosa. La gent estava impressionada per la serp gegant. L'home de les serps en veure aquella bèstia enorme va deixar de tocar i va dir:

- Escolteu senyors! Correu, correu! Us asseguro que aquesta serp no és meua! Mai havia vist una serp

tan gran i tan esgarrifosa! Aquesta bèstia no és meua! –va dir agafant el seu material i escapant-se.

Llavors es va formar un gran xivarri entre tota aquella gent que cridava sense parar. Resulta que quan l'home va deixar passejar les seves serps i aquell animal feréstec es va ajuntar amb elles i va anar a parar al sac.

³Al Marroc la "ghaita" o "rhaita" és un instrument de vent de doble canya semblant a una dolçaina.

Rtal u nos rtal

NOTA INTRODUCTÒRIA

Aquest conte l'he classificat com a lectura per a joves i grans perquè ens explica una història d'aventures perilloses i violentes, en les quals era habitual que algú perdés el cap. En aquell temps, a nivell polític existien molts Sultans que controlaven els tres poders (l'executiu, el legislatiu i el judicial). Tenien com a esclaus la gent del poble i no se'ls podia criticar. La gent del poble mostrava una imatge fidel en la vida pública, però tots es sentien explotats i no hi havia llibertat d'expressió.

A nivell social, l'home era el cap de família, la dona li pertanyia des del moment en què es casaven i no feia cap altra feina que tenir cura del marit, dels fills i de la casa. Existia una certa competència entre la gent del poble en quant a l'honorabilitat. Tots els homes intentaven mantenir de la millor manera la seua família i no perdre de cap manera l'honor. Si un home perdia l'honor significava la seua fi com a home, no era considerat viril. El masclisme era present, però les dones no se n'adonaven, ho acceptaven com un fet inherent a la vida.

Hi havia una vegada, en temps antics, una dona que vivia molt ben acomodada sota la supervisió del seu marit. No li faltava res, ho tenia tot, però no s'atrevia a preguntar al seu marit quina era la seua professió. El matrimoni tenia dos nois bessons de dos anys.

Va arribar un dia en què el pare de la família es va posar molt malalt i no s'aixecava del llit. L'home va pensar que aquesta era l'ocasió més oportuna per parlar amb la seua dona i confessar-li-ho tot.

Des del llit, va començar a parlar de la seua vida fins que li va confessar quina era la seua professió. La dona, després d'assabentar-se de la desprestigiada professió del seu marit va començar a plorar desconsoladament i va començar a pensar en el futur dels seus fills. Es sentia enganyada pel

seu marit i se'n feia creus que li hagués pogut amagar una cosa com aquella.

Després d'uns dies, l'home es va morir. La vídua es va reunir amb els seus fills i van plorar junts desconsoladament. A partir d'aquell moment, la vídua va començar a educar els seus fills de manera que aquests de grans fossin els més educats, honorats i prestigiats de tot el poble. Aquests bessons van anar fent-se grans i un dia li van preguntar:

- Mare, quina va ser la professió del nostre pare? És que voldríem seguir el seu camí. Volem ser com ell –van dir els dos alhora.

- El vostre pare es dedicava a l'arquitectura, als negocis...en fi, a les professions més prestigiades –va mentir la mare.

Els nois, en sentir la seua mare, van decidir fer el mateix que el seu pare. Es van dedicar primer

a l'arquitectura, després a l'agricultura, seguidament als negocis i altres professions, però no van tenir èxit en cap d'elles.

- Germà, la nostra mare ens ha enganyat. El nostre pare sempre tenia èxit en la seua professió, en canvi, nosaltres ho hem provat tot i no hem triomfat en cap – va dir un.

- Sí germà, tens raó. La mare ens ha mentit. Ara anirem a casa i li exigirem que ens digui la veritat– va dir l'altre.

Els bessons es van dirigir cap a casa i en arribar es van reunir amb la seua mare i li van dir:

- Miri mare, ens ha mentit! El nostre pare no era ni arquitecte, ni agricultor, ni home de negocis, ni cap d'aquelles professions que ens va dir, perquè les hem provades totes i no hem tingut èxit en cap. Ara li exigim que ens digui la veritat o sinó li tallarem el cap – van dir els fills, molt enfadats amb la mare.

- Està bé fills. Crec que ja sou grans i us ho puc dir, però abans haureu de superar una prova –va dir ella.

- Quina prova? –van preguntar alhora.

- Mireu, heu d'anar a aquell arbre i us hi heu d'enfilat. Allí trobareu una colometa dormint al niu. Heu de prendre-li els ous sense que se n'adoni –va ordenar.

- D'acord mare! Ara hi anem, però després ens haurà de dir la veritable professió del nostre pare – van dir els bessons abans de marxar.

La mare els va respondre que sí i aquests van

arrencar a córrer cap a l'arbre. Els dos germans es van enfilat a l'arbre silenciosament i un d'ells va posar la mà al niu de la colometa, hi va trobar dos ous i se'ls va posar a la caputxa de la "jilava". L'altre va posar la mà al niu i no va trobar res. Mentre baixaven de l'arbre, aquell que no havia trobat cap ou va veure'n dos a la caputxa del seu germà i sense que aquest se n'adonés va introduir la mà a la caputxa i els hi va prendre. Els germans li havien pres a la colometa l'únic que aquesta tenia, els ous que tant estimava.

Els bessons van anar corrents cap a casa a dir-li a la mare que havien superat la prova. En ser a casa van trobar la mare esperant-los. Els fills li van explicar que ja tenien el ou i que la colometa no se n'havia adonat de res. En aquell moment la mare respirà profundament i pensà que els seus fills ja estaven preparats per a ser igual que el seu pare i els va dir:

- Fills meus, m'heu demostrat que teniu la capacitat suficient per dedicar-vos a la professió del vostre pare. Espereu un moment que vaig a buscar les eines.

La mare entrà dins d'una habitació i en va treure tot el material per robar. Era un material molt discret i fàcil d'usar. La mare l' entregà als seus fills dient:

- Preneu fills meus! El vostre pare era lladre i aquest és el seu material de treball. Jo he intentat que el vostre futur fos diferent del vostre pare, però el destí vol que seguïu pel mateix camí.

Els bessons van agafar el material i es va reunir per decidir què robar. Finalment, després d'un mes de reunió i pensar què i a qui robar, decidiren robar una habitació on hi havia tot el tresor d'un Sultà. Es prepararen per a l'operació i agafaren tot el material adient. Anaren a l'habitació i van foradar la paret molt silenciosament sense que ningú se n'adonés. Hi van entrar i hi van agafar tot el tresor i tots els diners que van poder.

La nit va passar i el vigilant, que era jueu, va anar com cada matí a fer-hi un cop d'ull i en veure que la paret estava foradada i que hi faltaven diners, va córrer a comunica-ho ràpidament al Sultà, el qual va demanar molt enfadat:

- I bé? Com ha pogut passar això jueu? Com és que no te n'has adonat? –va preguntar el Sultà.

- Doncs no ho sé senyor, és que no he sentit res. No han fet cap tipus de soroll. Crec que es tracta de professionals, però tranquil senyor, sigui qui sigui jo l'hi atraparé costi el que costi – va dir el jueu.

El Sultà dóna al jueu una oportunitat per poder atrapar als lladres, el qual ràpidament va ordinar un pla. Va dir a tots els soldats que vigilaven que se n'anessin de la zona durant tota la nit i que no toquessin el forat.

Mentre, els bessons es passejaven per aquella zona i van veure que el forat que havien fet encara hi era, van pensar de tornar aquella mateixa nit per agafar més diners, ja que creien que ningú sabia res del robatori. El jueu, però, havia omplert

el sòl de tota l'habitació amb cola per enganxar.

Quan arribaren els bessons, un travessà primer el forat i l'altre es quedà fora esperant el seu torn per entrar. El primer, en veure que es trobava enganxat i no podia caminar ni moure's, avisà al seu germà. L'altre no se'n podia anar sense el seu germà, però no trobava la manera de treure'l d'allí. Llavors el que estava enganxat va dir a l'altre:

- Germà, m'han atrapat i no vull que t'atrapin a tu també. Però si em troben aquí em tallaran el cap i després vindran a buscar-te –va dir tot trist.

- I doncs? Què podem fer, germà? –va preguntar el bessó que estava fora molt espantat.

- Com es reconeix a un home? Per la cara, no? –va dir el bessó que estava dins amb els diners.

- Sí, germà –va respondre l'altre.

- Doncs m'has de tallar el cap –va dir el que estava atrapat.

- Què et talli el cap? Estàs boig? Jo no faria mai una cosa així –va dir aquest molt nerviós.

- Que sí home! Si em troben aquí em tallaran el cap igualment i t'aniran a buscar a tu –va explicar.

L'altre bessó va fer el cor fort, va tallar el cap al seu germà i se'l va endur a casa. Quan va arribar li ho va explicar tot a la seua mare i li va dir que no havia de plorar ni sortir de casa fins que ell li ho digués.

Pel matí, el jueu va entrar a la habitació del tresor i va trobar un cos sense cap plantat i en-

ganxat al terra. El jueu no ho entenia i cridà al Sultà. Li ho explicà tot però li assegurà que si li donava una altra oportunitat no fallaria. El Sultà li donà una altra oportunitat i el jueu va elaborar un altre pla. Pensà que si treia el cos del mort al mig del camí principal, quan el veiés la seua família, aquesta vindria corrents a plorar-lo i així podrien atrapar l'altre germà. I així ho va fer, van treure el cadàver al camí principal i el va veure el seu germà bessó. Aquest dissimulà i va anar ràpidament a casa seua a dir-li-ho a la mare:

- Tens ganas de plorar per mon germà? –va preguntar aquest.

- Hi tant que sí fill. Tinc moltes ganas de veure el seu cos –va dir aquesta molt trista i plorant.

- Doncs mira, ja l'han tret al camí principal. Si vols plorar per ell t'has de carregar un munt de plats a l'esquena i fer com si anessis al mercat a vendre'ls i quan arribis al costat del cadàver ensopega amb qualsevol cosa, cau i trenca els plats. Aleshores podràs plorar tot el temps que vulguis, però si et pregunten pel cadàver digues que no el coneixes de res –va explicar-li.

La mare es va posar molt contenta per la possibilitat de plorar el seu fill mort, va carregar els plats i es va dirigir cap al camí principal. En veure el cadàver, s'apropà i caigué al terra, trencà els plats i començà a plorar molt fort, molt desesperada i sense consol. Llavors els soldats del Sultà s'aproparen cap a ella i li van preguntar.

- Senyora, aquest fill és seu?

-Snif, snif... No! No el conec de res a aquest noi, però m'he espantat en veure'l i he ensopagat, he trencat els plats que anava a vendre al mercat i no en tinc d'altres –els explicà la senyora sense parar de plorar.

- Tranquil·la senyora, ja li paguem nosaltres els plats. No es preocupi –van dir-li els soldats.

La mare va tornar a casa. Mentre, la vigilància sobre el cadàver seguia dia i nit, fins que el bessó va preparar cent cabres amb les banyes molt afilades. A cada una de les banyes, va posa un fil ple d'oli que encengué i les va dirigir cap al cadàver. Els que el vigilaven, en veure els dos-cents llums van córrer cames ajudeu-me cap al palau del Sultà pensant que eren fantasmes.

Pel matí, el jueu va tornar amb els soldats al lloc del cadàver i no el van trobar, ja que el seu germà bessó l'havia recollit i enterrat. El jueu plorant es va dirigir al Sultà per comunicar-li l'ocorregut:

- Jueu! Ja no et dono més oportunitats! –va dir el Sultà molt enfadat-. No has aconseguit res! T'he de tallar el coll!

- Senyor Sultà! Doni'm només una última oportunitat. Si fallo aquesta vegada em pot tallar el cap. –va dir el jueu suplicant i besant la mà del Sultà.

El Sultà li va concedir una última oportunitat. Aleshores, el jueu es va passar un dia sencer invi-

tant a tot el poble a sopar a l'aniversari del Sultà. Va demanar que tots els homes del poble havien de ser presents, que l'esdeveniment era molt important.

A la nit van arribar tots els homes del poble i van començar a sopar. Per ordre del jueu, els cuiners van posar al menjar una gran quantitat de droga. Després de menjar, tothom estava drogat i tots van començar a contar el que havien fet durant tota la seua vida. Mentre, el jueu anava escoltant d'un en un fins que va trobar un home que deia:

- Sí...el meu germà i jo som bessons. El nostre pare era lladre i nosaltres també. El meu germà i jo vam planejar robar l'habitació del Sultà...

El jueu en sentir la confessió es va posar molt content. Llavors va pensar que l'havia de marcar d'alguna manera per a què l'endemà el pogués distingir. Va afaitar mitja barba al lladre i va marxar tot tranquil a dormir a la mateixa habitació que els convidats i el lladre. A mitja nit, però, el lladre es despertà i es tocà la barba:

- Ui! I això? I la meua altra mitja barba? On és? –va preguntar en veu baixa.

De seguida va pensar que el jueu s'havia adonat que era ell el lladre i que l'havia marcat per a què l'endemà, quan arribés el Sultà, entregar-lo i tallar-li el coll. Llavors va afaitar mitja barba a tots els convidats, inclòs el jueu, de manera que

ningú sabés qui era el lladre.

L'endemà, ben dematí, el jueu va anar corrent cap al Sultà tot content i li digué:

- L'he trobat senyor Sultà! L'he trobat, finalment l'he trobat!

- On és? Com és? –va preguntar el Sultà.

- És a la sala amb els altres convidats. El reconixerà perquè li he afaitat mitja barba – va explicar el jueu.

El Sultà va dirigir cap a la sala molt content per conèixer al lladre. Però en arribar, trobà que tots els convidats estaven afaitats de la mateixa manera, a tots els faltava mitja barba. El Sultà es girà cap al jueu i li digué:

- No veus que tots tenen mitja barba afaitada i tu toca't la barba afaitada! –va cridar el Sultà més que enfadat.

El jueu es tocà la barba i només en va trobar mitja, aleshores el Sultà va ordenar als seus soldats que li tallessen el coll a l'instant. I així va ser.

El Sultà es va encarregar del cas personalment. Va cridar a tot el poble i els va parlar clarament i amb confiança:

- Gent del poble! Qui confessi que ell ha estat el lladre del meu tresor li donaré la meua filla per a què s'hi casi, jo pagaré totes les despeses i, a més a més, li donaré la meitat del meu poder –va dir en veu alta.

El poble en sentir això va córrer cap al palau per explicar-li com ho havien fet, però tots mentien i el Sultà tallà els cap a tots els mentiders; ell buscava al lladre autèntic. Quan va arribar el torn del lladre verdader, aquell explicà el robatori detalladament. A la fi el Sultà va abraçar al lladre i li va cedir la seua filla i mig poder tal i com havia promès.

El lladre, juntament amb la seua mare, van anar a viure la palau i van celebrar el millor casament del país.

Un dia, però, va arribar una carta escrita pel Sultà del territori veí:

Del Sultà veí al Sultà més temorós:

Com pot ser que hagi casat la teua filla amb un lladre? Això ens deshonora a tots els Sultans del món. Per la meua part, trenquem tot tipus de relació que hi havia entre nosaltres.

Signat per: el Sultà veí.

El Sultà passà uns dies molt trist i no tenia prou valor per contar-li-ho al seu gendre, fins que un dia aquest se'n va assabentar gràcies a la seua muller.

Només en saber-ho va sortir del palau cap al del Sultà veí. Va passar la frontera fàcilment fins arribar a una fusteria. Li va demanar a un fuster que li fes el millor cofre del món decorat amb or i

plata. Seguidament, el lladre va contractar una dona vella per tal d'anar al palau del Sultà veí a demanar-li que li guardés aquell cofre ple de diners i objectes valuosos amb l'excusa que tenia por dels lladres.

Dins del cofre es va amagar el lladre vestit d'una manera espantosa, duia una gran espasa, uns bigotis molt llargs, uns músculs desmesurats i uns ulls que feien por. El Sultà en veure el preciós cofre es va posar molt content i va manar que el deixessin dins la seua cambra. Arribà la nit i el Sultà se n'anà al llit. El lladre, que encara estava amagat dins del cofre, en sentir els ronquits del Sultà va sortir cap a ell i el va despertar amb la punta de l'enorme espasa. El Sultà es va despertar molt espantat. I en veure el lladre espantós li va dir:

- Senyor! No hem faci mal, li donaré el que em demani –va implorar molt espantat.

- Despulla't ara mateix! I entra dins aquest cofre abans que et talli el coll d'un cop d' espasa –va ordenar.

El Sultà va fer tot el que el lladre li havia ordenat. Llavors, el lladre es va disfressar de Sultà i va ordenar als guàrdies que obrissin les portes, que preparassen els músics i que posessen el cofre damunt un camell per emportar-se'l fins al palau del Sultà temorós.

Durant tot el camí anava sonant la música i

quan van arribar al palau del sogre del lladre ja era matinada. El seu sogre en sentir la música es va despertar espantat i va sortir al balcó. Llavors el lladre disfressat de Sultà li va dir:

- Sogre! Sóc el teu gendre! No tingueu por que li portat un regalet preciós. Faci el favor de cridar a tot el poble per a què sigui present.

Tot el poble arribà immediatament i quan el lladre va obrir el cofre davant tothom, en va sortir el Sultà veí tot despullat suplicant i plorant:

- Senyor! No em peguis, si us plau, no!

- Tranqui! No ploris més, estàs davant del Sultà que vas dir que era un temorós –va dir el lladre rient.

Llavors el Sultà li va donar un petit drap per a què es tapés i es van dirigir cap al palau. Després d'unes hores de conversa, el Sultà veí va arribar a la conclusió que el lladre era molt millor que cap dels dos Sultans i va sortir al balcó per tal de dir unes paraules al poble:

- Si el vostre Sultà li ha donat la seua filla i mig poder a aquest senyor Lladre, jo, Sultà del territori veí, li entrego a aquest senyor Lladre la meua filla, la meua esposa i tots els meus poders!

Les set germanes

NOTA INTRODUCTÒRIA

Es repeteix l'argument del conte El matrimoni. Tornen a aparèixer les pastes que tot home volia i la renúncia als fills per poder-ne menjar. Apareix una bruixa malvada que és molt goluda, però que sempre intenta aparèixer com una persona bona, que manté algun tipus de relació familiar.

Fa molt de temps hi havia un home i una dona que vivien junts, però cadascú tenia fills de matrimonis anteriors. Era temps de festes i tothom feia pastes per celebrar-ho, però no totes les famílies podien fer-ne, perquè es necessiten uns ingredients específics molt cars.

Un dia la dona va dir al seu marit:

- Si vols que et faci pastes hauràs d'abandonar els teus fills al bosc i jo faré el mateix amb la meua filla –va dir en to molt seriós i mirant el seu marit fixament.

L'home es va quedar molt pensatiu i finalment va respondre dient-li que sí. Llavors, aquella mateixa tarda, va reunir les seves set filles i se les va endur al bosc amb el pretext d'anar a buscar llenya i branquillons per fer foc, ja que era temps de festa. Les nenes es van posar molt contentes. Van anar al cim d'una muntanya i el seu pare els va dir:

- Mireu filletes meves, jo aniré a buscar la llenya i els arbustos mentre vosaltres m'espereu aquí.

Les set germanes van assentir amb molt d'entusiasme. Seguidament el pare es va dirigir al bosc

a fer soroll com si talés els arbres. Les nenes en sentir aquella fressa encara es posaven més contentes i aplaudien. El pare, però, va tornar ràpidament cap a casa i les va deixar al bosc.

Mentre, la seua dona es va quedar a casa amagant la seua filla al rebost, per tal que el seu marit no la trobés i a l'hora es pogués alimentar de les pastes tan bones que faria.

Queia la nit i les set germanes esperaven el seu pare cada cop amb menys esperances que tornés a buscar-les. Després d'una bona estona, i quan ja era negra nit, les nenes van veure una llum que venia d'una muntanya i van decidir dirigir-s'hi. Van caminar fins que van arribar davant la porta d'una casa, però no hi van trucar perquè tenien molta por i van decidir amagar-se darrere els arbustos i la llenya.

En aquella casa vivia una bruixa i la seua filla que es deia Calbeta. La bruixa va demanar la Calbeta que anés a buscar llenya de fora per tal de fer foc. La filla no hi volia anar perquè tenia molta por de la foscor, però la seua mare l'amenaçava en menjar-se-la fins que la noia va decidir creure. Primer va allargar la mà per agafar algun branquilló, però va tocar els peus de les set ger-

manes, les va sentir riure i va arrencar a córrer cap a casa.

-Mare! Mare! Els arbustos riuen amb mi!- va dir tota espantada.

- Com que els arbustos riuen amb tu? No diguis ximpleries! Vés a buscar la llenya i no inventis més pretextos! O vols que se't mengi? –feu la bruixa.

La pobra Calbeta no va tenir cap altre remei que tornar al munt de llenya, però li passava el mateix cada vegada que hi anava, fins que la seua mare la va acompanyar i va descobrir les set germanes amagades darrere els troncs.

- Però si són les meves nebodetes? Com podeu arribar fins aquí i no entrar a veure'm? No us quedeu fora. Passeu, passeu – va exclamar la bruixa mentre pensava rient: “una per a esmorzar, l'altra per a dinar i l'altra per a sopar”.

Llavors les set germanes van entrar a casa i es van acomodar a la saleta amb la companyia de la bruixa i la seua filla.

- Nebodetes meves, deveu tenir molta gana. Voleu sopar? –Va preguntar la bruixa.

- Sí! Sí! Sí! Sí! –van dir totes menys la germana gran.

La bruixa es va dirigir a la cuina, va agafar un grapat de polls que havia tret del cap de la Calbeta, els va posar dintre una olla, hi va afegir llet d'una gossa que tenien a fora a les escombraries i

pa sec de feia setmanes. La bruixa va dur aquest sopar fastigós a les set germanes i les nenes es van posar a menjar com mai ho havien fet. Menjaven sense parar, però la germana més gran els deia en veu baixa que no mengessen, que el sopar era dolent, però les seves germanes no li feien cas. Com no li feien cas en va pessigar una, que la va delatar:

- Tieta bruixa, tieta bruixa! La meua germana gran no para de pessigar-me i de dir-me que el menjar no és bo. No hem deixa menjar! –va dir la germana petita empipada amb la gran.

-A que et menjo! A que et menjo! –va respondre la bruixa amenaçant a la germana gran.

Llavors la germana gran, morta de por, va haver de callar.

Més tard, quan es preparaven per anar a dormir, la germana gran va preguntar a la bruixa:

- Tieta bruixa! Quan dorm vostè?

- Jo? Doncs, quan els gossos lladren, quan els gats miolen, quan els burros bramen, quan les serps xiulen i quan els galls canten – respongué la bruixa.

La bruixa va ordenar les germanes de la més petita fins a la més gran i es va estirar al costat, per tal que quan tingués gana, se'n pogués menjar alguna. La Calbeta, mentre, va dormir en una altra habitació.

Llavors, tots es van adormir menys la germana gran que va esperar fins que va sentir als gossos lla-

drar, als gats miolar, als burros brammar, a les serps xiular i, als galls cantar... i va despertar totes les seves germanes per escapar-se. Abans de sortir de la casa, però, la germana gran va anar a buscar la Calbeta de l'altra habitació i la va posar al costat de la bruixa, al lloc de la seua germana petita i... cames ajudeu-me! Mentre corrien van veure la Lluna plena que brillava i li van preguntar:

- Lluna, lluna! On es troba la bruixa?

- S'està despertant! S'està despertant! Escapau-vos! Escapau-vos! –els va respondre la Lluna.

La bruixa es va despertar amb molta fam i es va empassar la seua pròpia filla pensant-se que era una de les set germanes. Quan es va adonar que les nenes ja no hi eren, es va posar un "m'ndil" i va sortir corrents darrere d'elles.

- Lluna, lluna! On es troba la bruixa? –van preguntaven les set germanes.

- Està tancant la porta! Està tancant la porta! Escapau-vos! Escapau-vos! – responia la Lluna.

Cada cop que preguntaven a la Lluna on es trobava la bruixa aquesta els deia que cada cop estava més a prop, fins que les set germanes van veure una roca rodona i van pujar-hi a sobre. La bruixa estava a punt d'atrapar-les, però elles van començar a demanar a la pedra:

- Pedreta! Pedreta! Puja'ns amunt! Puja'ns amunt! –cridaven amb molta fe.

Poc a poc la pedra es va anar alçant i la bruixa

no les va poder atrapar. Quan les set germanes es van trobar a dalt de tot i la bruixa a baix, aquesta els va dir:

- Però nebodetes meves, per què em feu això? Per què us escapeu de mi? Jo us estimo molt! Va pugeu-me amb vosaltres nebodetes –els pregava la bruixa.

- No podem pujar-la –li van contestar.

- Sí que podeu nebodetes meves! Agafeu tots els vostres "m'ndils", lligueu-los i pugeu-me –va demanar la bruixa.

Les set germanes així ho van fer. Van lligar tots els "m'ndils", els hi van llençar i la bruixa es va agafar. Les germanes la van pujar amb un gran esforç, però en ser quasi dalt de la pedra, la deixaven anar.

- Per què hem deixeu caure nebodetes meves? –preguntava plorant la bruixa.

- Tieta, és que no podem amb tant de pes. Ho sentim molt! Ho tornarem a provar –va respondre la germana gran.

Les set germanes van estar pujant la bruixa fins a dalt de tot i deixant-la caure fins que la van matar. Després d'estar segures de que estava morta li van demanar a la pedra:

- Pedreta! Pedreta! Baixa'ns a baix! Baixa'ns a baix!

I a poc a poc la pedra va baixar fins baix i les set germanes van seguir caminant totes juntes.

El sultà

NOTA INTRODUCTÒRIA

Aquest conte és per a lectors joves i grans ja que dóna una imatge polígama dels Sultans. Mostra, a més la malícia i l'enveja entre les seves dos mullers. Té una intenció moralitzadora ja que defensa la sinceritat.

Hi havia una vegada un Sultà molt poderós que es va casar amb dues dones, una era molt maca, intel·ligent, comprensiva...la dona que qualsevol home desitjaria, però sense saber que era malvada i molt envejosa. L'altra era una dona molt innocent i físicament no estava gens malament, com diria un home. Les dos vivien a la mateixa casa i compartien el mateix home. La dona intel·ligent feia tot el possible per quedar-se amb el Sultà a qualsevol preu fins que un dia li va dir a la innocent:

- M'ha dit el nostre estimat Sultà que et digui que et poses un drap embolicant-te tota la boca perquè quan li parles o estàs prop seu li fa fàstic el teu alè.

La Innocent no va replicar, va creure tot el que aquella malvada li havia dit i va fer el que se li havia ordenat. I així va ser, la pobra Innocent es va posar el drap tapant la seua preciosa boca, creient que el seu alè era espantós.

Un dia el Sultà convocà les dos dones i va veure que la Innocent es tapava la boca amb un drap i va parlar amb l'altra dona a soles:

- Saps què li passa a la Innocent? Per què es

tapa la boca?

- És que m'ha dit que ho fa perquè li fa molt de fàstic el teu alè i la teua boca -va dir la malvada en to irònic.

El Sultà immediatament va enviar els seus soldats a buscar a la Innocent per tallar-li el cap per la gran ofensa que aquesta li havia fet. Els soldats van anar a buscar-la. La dona malvada el va rebre dient-los:

- Bon dia! Som els soldats del Sultà i venim a buscar a la seua muller, la senyora Innocent.

Aquesta es va quedar pensant durant uns moments i va decidir mentir-los, perquè es pensava que els soldats venien a portar un obsequi de part del Sultà. Morta d'enveja els va respondre:

- Jo sóc la senyora Innocent.

- Acompanya'ns.- van dir els soldats.

Aquests se la van emportar i li van tallar el cap sense cap mirament. Seguidament, el Sultà va anar a visitar a la dona que li quedava i es va trobar amb la Innocent i sorprès li va dir:

- Què fas encara viva? He enviat als meus sol-

dats més fidels perquè acabessen amb la teua vida! – va dir tot nerviós.

- Però per què? Què t'he fet? - va preguntar la Innocent tota confusa.

- Doncs perquè l'altra dona m'ha dit que et tapaves la boca amb aquell mocador perquè tenies fàstic del meu alè – va respondre el sultà.

- No li havies encomanat tu que em digués que em tapés la boca perquè a tu et feia fàstic el meu?- va replicar la dona estranyada.

La Innocent i el Sultà no entenien res fins que els soldats van arribar amb el cap de l'altra dona tot sagnant en una safata.

كان في قديم الزمان للسلطان زوجتان , الاولى اسمها "النية" اي البليدة و الثانية "الفعيلية" و تعني لظرتها الكراهية العمياء و كانت تريد ان يكون اللئيمة او الشريرة و التي كانت دائما تكن في قلبها السلطان لها وحدها .

و في ليلة قرر فيها السلطان الاجتماع بزوجتيه و الاحتفال معهما . فذهبت الزوجة المسماة "الفعيلية" الى ظرتها "النية" و اخبرتها قائلة : "ان زوجنا يامرک هذه الليلة ان تغطي فمك لانه يكره رائحة فمك." اجابتها "النية" : " سمعا و طاعة لامر سيدي السلطان ."

و عند حلول الليل , و اثناء مادبة العشاء حضى الزوج بازهى حلة و ابهى هندامه عاليا شاناه , كيف لا؟ و هو سلطان القبيلة ...

ففوجئ عند دخوله على زوجتيه "بالنبيبة" و قد غطت نصف و جهها و الاخرى مزينة باجمل الحلي و احسن الثياب .

فقامت الزوجة الشريرة و حكمت للسلطان امرا عكس ما اخبرت به "النية" , امرا يسيء بالطبع الى شريكها , بالرغم من انها هي التي دبرت المؤامرة في بدايتها , استمرت الزوجة الشريرة في تليف الاكاذيب , فغضب السلطان غضبا شديدا , و اعطى اوامره لحراسه بقطع راس زوجته الاولى "النية" و يؤتوه به حالا .

انصرف الحراس لتنفيذ طلب امر السلطان و توجهوا الى غرفة الزوجتين فقرعوا الباب ثم خرجت الزوجة الشريرة سالها الحراس عما اذا كانت هي "النية" اجابتهم انها هي ظانة انهم يحملون لها هدايا من السلطان و اذا بالحراس ياخذونها معهم الى مكان تطبق فيه الاحكام التي يصدرها السلطان فقطعوا راسها .

و حينما حضر السلطان الى بيت زوجتيه استقبلته "النية" عند الباب , فذعر السلطان عندما راي زوجته "النية" مازلت حية و حيره امرها , و اثناء استفساره عن الامر قدم الحراس حاملين راس "الفعيلية" و هو يقطر دما .

فاجبر زوجته "النية" ان تحكي له كل ما جرى , فقصت عليه القصة كما وقعت .

و اثر ذلك اكتشف السلطان ما كانت تخفيه زوجته "الفعيلية" , وتاكد من انه اخطا في حق "النية" . فطلب منها ان تسامحه و وعدا ان يعوضها عما فات و ان تعيش معه في سعادة مدى الحياة ...

السلطان

انتظرت الشقيقة الكبرى الى حين سماعها الاصوات التي تؤكد نوم الغولة , و بعدها تيقنت من نوم الغولة و ابنتها , قامت بوضع بنت الغولة , مكان شقيقتها الصغرى .
و ايقظت اخواتها , فرحلت الاخوات السبع بسرعة هاربات قبل ان تستيقظ الغولة و تكتشف غيابهن , حينما استيقظت الغولة كانت جائعة و غير واعية بما ترى و تسمع , فوجدت ابنتها بقربها فاكلتها , ظانة انها الاخ الصغرى للاخوات السبع , لكنها و بعد ان فطنت بهروب البنات و وضعت منديلا فوق كنفها و خرجت بسرعة تبحث عنهن .
و كانت البنات يسرعن في خطواتهن كي لا تلحق بهن الغولة , و اذا بهن يسالن القمر "ياقمر اخبرنا هل نهضت الغولة من نومها ."
فاجابهن القمر : "هاهي تغلق الباب !هاهي تغلق الباب!"
فزادت البنات في سرعة مشيهن الى ان صعدن فوق تلة و بدان في المناداة "طلع طلع يا حجير , يكن لك اجرا ."
فصعد بهن التل الى ان ارتفعن عاليا , فظهرت الغولة تحاول اللحاق بهن و تصيح " يا بنات اختي لما تهربن مني, انتظرنني و اصطحبني رفقن!!!"
فطلبت الاخوات من الغولة ان تربط حزامها على و سطحها ليرفعنها به الى الاعلى , فاخذن يرفعنها شيئا فشيئا الى ان وصلوا بها الى اعلى , فاطلقوا ايديهن من الحزام فسقطت الغولة الى الارض و تشتت جسمها و ماتت .

و بينما همت بنت الغولة باخذ بعض الحطب من الكومة لمست يدها رجل احد الفتيات , و حيث ان الظلام كان حالكا لم ترى من يوجد بالقرب من الحطب , بل فقط سمعت ضحكة البنت . تركت بنت الغولة الحطب من يدها و اسرعت تخبر امها , ان الحطب رطب ويضحك معها , فصاحت في وجهها ان تسرع و تجلب الحطب و تكف عن الكلام البليد . عادت ابنة الغولة من جديد لحمل الحطب و اذا بها تسمع نفس الضحك , و تلمس نفس الرجل فتظن انها الحطب , و تاتي و تخبر امها للمرة الثانية بنفس كلامها السابق .

, عندما سمعت الغولة من ابنتها ما اخبرتها به اصرت على ان تخرج بنفسها معها كي ترى ما الام فحملت قنديلا لترى بوضوح ان كان فعلا هناك شيء ام ان ابنتها البلهاء تقول حماقات . اكتشفت الغولة و جود البنات في الخارج فخاطبتهن متصنعة : "هذا غير معقول يا بنات شقيقتي , كيف تصلن الى غاية منزل خالتكن ولم تطرقن الباب؟! " فادخلتهن الى المنزل مرحبة بهن , سعيدة بالوليمة و هي تفكر ان البنات الاولى للفطور و الثانية للغذاء , و الثالثة للعشاء و هكذا حتى الاخيرة ...

فقالتهن الغولة : "لا بد انكن جائعات , سوف احضر لكن الطعام حالا . " قدمت لهن صحنا مليئا بالقمل ثم صبت عليه حليب الكلاب , و مزجته بخبز قديم كان لديها... و بما ان البنات الصغيرات كن جائعات , لم يعلمن ما الموضوع لهن في الصحن , فبدان ياكلن... اما الشقيقة الكبرى فلم تاكلو اخذت تطلب من اخواتهن ان لا ياكلن , لكنهن لم يسمعن كلامها , فاستمرت البنات في اكل القمل , حينها اقرصت الشقيقة الكبرى شقيقتها الصغرى في يدها كي تكف عن الاكل , فصاحت هذه الاخيرة موجهة شكواها الى الغولة : "خالتي , انظري الى اختي , انها تقرصني في يدي . "

هددت الغولة الاخوت الكبرى باكلها ان عادت و قرصت اختها . و عندما نامت البنات , و بقيت البنت الكبرى و الغولة فقط , بدأت البنت تسال الغولة عن وقت نومها و كيف تعرف بانها نامت , فاخبرتها الغولة ان وقت نومها يحين : "عندما يرتفع عويل الكلاب و عندما يرتفع مواء القطط , و عندما تصدر الافاعي صفيرهم و الحمير يرتفع نهيقهم اكون انا حينئذ غارقة في نومي..."

يروى في قديم الزمان و سالف العصر و الاوان انه كان هناك رجل يعيش مع بناته السبع و مع زوجته الثانية و التي تعتبر زوجة الاب بالنسبة للبنات , و كانت لها ايضا بنتا .
وكما هو معروف ان علاقة زوجة الاب بابناء الزوج تكون غالبا سيئة فكانت المرأة تكره وجود ربيباتها معها و ارادت دائما ان تكون فقط هي و زوجها و ابنتها . و غالبا ما كانت تفكر في طريقة تجعلها تتخلص منهن . . .

و في احدى ليالي عاشوراء , استغلت الزوجة فرصة الاحتفال بوليمة الموسم وضغطت على زوجها بان يصحب بناته الى الغابة بحجة انهم سيأتون بالحطب , ثم يتركهن هناك و يعود لوحده , مقابل ان تجهز له و ليمة الغذاء بمناسبة موسم عاشوراء "التريد" و اهميته انها ستصرف عنها ابنتها ايضا .
فما كان من الاب المسكين الا تنفيذ ما قالته الزوجة , ورافق بناته السبع الى الغابة , و عندما وصلوا , طلب منهن ان ينتظرن في مكان و يذهب هو للبحث عن حطب جيد و قطعه .
فابتعد الاب قليلا ثم بدا يصدر صوتا , كانه منهمك في قطع الحطب صدقت البنات ما قاله الاب و يقين ينتظرنه حسب وعده لهن . لكن الاب رجع بمفرده الى البيت .
اما الزوجة اللئيمة فاخفت ابنتها و لم تفعل بها ما طلبت منه ان يفعله مع بناته .
بقيت البنات في الغابة حتى غروب الشمس ينتظرن عودة ابيهن و بدان يقلقن خصوصا بعد حلول الظلام . لماذا تاخر و الدنا في العودة؟
الا ان شقيقتهن الكبرى عرفت الحكاية . فاخبرت اخواتها ان اباهن تركهن عمدا , و ذلك ليتهن في الغابة و يخلو الامر لزوجة ابيهن .

فبدا ينشدن اغنية حزينة تعبر عن ما لم بهن من الم و حزن.
و فجأة رات البنات ضوءا ينبعث من بعيد , ففرحن و ظنت البنات انه يمكن ان يكون هناك اناس يضيفهن حتى الصباح . فقصدن مكان الضوء , و عندما وصلن , و جدن كومة من حطب , و اختبئن خلفها , حيث انهن لم يجرنن على قرع الباب .
كان في المنزل غولة كبيرة , و ابنتها , فطلبت الغولة من ابنتها ان تخرج و تاتي بالحطب , فرفضت الابنة ذلك . فهددتها ان لم تاتيها بالحطب فانها ستاكلها , فلبت البنت طلب الغولة خائفة منها .

قصة سبع اخوات

وبقي السلطان متشائم بالرسالة التي تجرح عواطفه و انقصت من شأنه و من شخصيته لكن في نفس الوقت لم يرد ان يبوح بها لزوج ابنته , و بعد ايام قليلة استشعر و اخبر زوج الابنة بالامر الذي يؤدي صهره السلطان و عائلته فخرج في سفره الى قرية بعيدة ليتسلل الى القرية المجاورة و كان ذلك عليه سهلا فذهب الى النجار و طلب منه ان يصنع له صندوق لا مثيل له مزيف بالفضة و له مفتاح محكم من الداخل و الخارج و امر عجوز ان يعطيه الى السلطان خوفا من سرقة و هو مختبأ داخله . فامر السلطان بوضعه في غرفة نومه لجمال زخرفته و قيمته النفيسة . و اثناء نوم السلطان الذي لام صهره سلطان القبيلة الاخرى على مصاهرتة للصوص خرج معه هذا الاخير من الصندوق حاملا في يده سيفا حادا بدراعيه الكبيرتين و شواربه الطويلة و عيناه البارزتين يامر السلطان بالتهوض من النوم و بعد ذلك جرده من جميع ملابسه و ادخله الصندوق و هو يرتعش خوفا اي السلطان فلبس اللص لباس السلطان و امر الحراس بفتح ابواب القصر و احضار الموسيقى و ذهبوا ليلا الى القبيلة المجاورة و الصندوق محمولا فوق ناقية عالية و الطبول و الزغاريد من كل جهد حتى و صلوا قصر السلطان الذي و صفه بالجبان . و كان ذلك عند الصباح فخرج السلطان مذهولا مندهشا و اذا بزوج ابنته يقول له لا تخف . هذا زوج ابنتك اتيتك بهدية لا مثيل لها فطلب منه احضار كل افراد القبيلة و بعدها تم فتح الصندوق امام الناس و اذا بداخله سلطان القبيلة المجاورة مجرد من جميع ثيابه و هو يبكي و يرتعش خوفا و يطلب النجدة و الصفع فخاطبه السلطان الجبان "لا تخف " فستره بقليل من الثوب و ادخله قصره و تحاورا مع بعضهما البعض و تاكد من شجاعة اللص و مهارته و خرج امام الجماهير يخاطبهم "اذا كان سلطانكم اعطى لهذا الفتى الشجاع بنته و نصف ملكه فانا اعطيه ابنتي و زوجتي و ملكي كله ,"

في الصباح لم يبق اثر للحثة المر الذي جعل خطة اليهودي تفشل فطلب من السلطان منحه فرصة اخرى , فخرج الحراس يعلنون في جميع انحاء القبيلة بحضور للعشاء على شرف السلطان بمناسبة عيد ميلاده , و الحضور ملزم لجميع الرجال .

و في المساء حضر افراد القبيلة كلهم و تم احضار العشاء الراغد بكل انواعه و الشراب الفاخر فكانت الموائد تتوفر على كمية هائلة من الاكل و الشراب و قد تم وضع كمية مبالغة من المخدرات , وبعد مرور مهلة من الوقت من الاكل و قع الرجال كلهم نائمون ويعترفون بكل ما فعلوه في حياتهم و الحارس يتنصت و يبحث عن صاحب الحثة حتى عثر على صاحبه , و اذا برجل قوي البنية ذو لحية كبيرة فحلق له نصفها و ذهب لنومه حتى الصباح ليأريه الى السلطان بكل اطمئنان , و في وسط الليل استيقظ اللص الماهر فوجد نصف لحيته محلق فحلق نصف اللحا لجميع الرجال المتواجدين في القاعة حتى الحارس لم يسلم اذ تم حلق لحيته كاملة .

و في الصباح الباكر ذهب الحارس الى السلطان ليأشيره بنجاح الحيلة بان اللص له نصف اللحية محلقة فنظر السلطان للرجال فوجدهم كلهم متشابهين في الحلاقة و الحارس ايضا محلق اللحية كلها فامر السلطان بقطع راس الحارس الذي فشل في مهمته , و ظل السلطان يفكر في حيلة جديدة و التي تتمثل في نداء من طرف منادي داخل القبيلة بكون السلطان يطلب لابنته زوج شجاع فيزوجه ايها و يعطيه نصف ملكه فخرج الجميع و الكل يريد التقرب من السلطان , فمن لم يفلح فسوف يقطع راسه , ف جاء دور السارق البارع و تقدم امام السلطان بكل شجاعة و ثقة في النفس فحكى للسلطان قصته من اولها الى اخرها فهناه السلطان عن شجاعته و اقام له عرسا يضرب به المثل في القبائل المجاورة , و عاش الرجل مع زوجته و امه داخل قصر السلطان بضعة شهور حتى وقعت رسالة من سلطان القبيلة المجاورة المعروف بشجاعته و قيمته التي هي ذو شان كبير يقول في الرسالة:

" من السلطان المجاور الى السلطان الخواف كيف تزوج ابنتك الى لص فهذه ليست شيمة الرجال انك خائن العهد فمذ اللحظة فأنا قاطع لزيارتك ومعاملتك من يومنا هذا والسلام" .

السلطان

و في ليلة مظلمة جاء الاخوين و قاما بعملية السرقة ناجحة اخذوا من المال ما فيه الكفاية و لكن هل سيقنعون و يكتفون بالمال الذي سرقوه ؟ طبعاً الاجابة لا ،

في الصباح الباكر احس حارس المال بالسرقة فبدأ يبكي و يفكر كيف يمكن له تعويض المال الذي سرق منه قبل ان تقطع راسه من طرف السلطان فستدل عنده فقال سيدي لقد وقعت هذه السرقة و لكن عندي من الحيل ما يكفي القبيلة كلها .فاصفح عنه السلطان و اعطاه فرصة الحياة " و انصرف الحارس اليهودي يدعة الحراس ان يتركوا الجهة المسروقة بدون حرس حتى يعود اللصوص مرة اخرى بعدما وضع لهم الحارس عند مدخل الباب المحفور كمية كبيرة من العلك الذي لن ينجوا منه لا قوي و لا ضعيف " و بعد مرور يومين مر الاخوين من قرب منزل السلطان ليتأكدوا من العملية الماضية انها مرت دون ترك اي اثار لهما فوجدا الباب مازال مفتوحا و لا اثر لاي حارس او غيره يزج بيت مال السلطان فضا ان الحارس لن يتعرف بعد بالعملية فقاما بالعملية للمرة الثانية في تلك الليلة " و اثناء دخول الاول من الباب بقيت قدميه ملتصقية و لم تبق لديه اي قوة للخروج رغم ان شقيقه ساعده في النجاة " تلك كانت حيلة اليهودي و التي كانت ناجحة " لكن الاخ الثاني افشل بعد ذلك الحيلة و قام بقطع راس اخيه فتوجه بسرعة للمنزل و اخبر والدته و حثها على عدم مغادرة المنزل و ان لا تبكي على و لدها الهالك و الاستئال نفس المصير .

و في الصباح كالعادة ذهب اليهودي الى الباب فوجد جسدا بلا راس مجهول الهوية فاخذه الى الواجهة و تركه مرميا حتى ياتي احد ربما من اقاربه و يتعرف على الجثة و ياخذها و بعدها يتم التعرف على هوية السارق و يكتسب كذلك برهان امام السلطان " و عند منتصف النهار جاءت ام الهالك حاملة اثار من الفخار متظاهرة انها في طريقها للسوق لتبيعه و تقفات منه فوقعت عينها على الجثة و هي مرمية و سط الطريق فظلت تبكي و تندب عن ابنها المفقود باسم الاواني المكسرة فسالوها الحراس هل هذا ابنك؟ فاجابت لا! و اخبرتهم انها تبكي على الاواني التي كانت ستبيعها و تقفات منها " كما انها فقدت اوانيتها بسبب وضعهم للجثة وسط الطريق و هي امرأة عجوزة تخاف الموتى " فمنحها الحارس قيمة الاواني المكسرة و ذهبت الى منزلها فظلت الجثة تحت الحراسة المشددة طول النهار الى غاية الليل " و بعد منتصف الليل جاء شقيق الهالك بهياة معز بقرونها الحادة و في كل قرن شمعة مشعولة و بدا يقترب من الجثة و الحراس دخلهم الخوف و الرعب من الاشباح " الامر الذي جعلهم يتركون الجثة بدون حراسة و فروا الى منزل السلطان ليحكوا له ما شاهدوا " و

كان في قديم الزمان زوجة غريبة تعيش تحت رعاية زوجها و لاينقصها شيء في حياتها , و كان لها طفلين صغيرين في سنهما الثانية .

ذات يوم سقط الرجل طريح الفراش فظل يحكي لزوجته تفاصيل حياته , فحدثها عن مهنته التي هي مصدر رزقه , التي تتجلى في السرقة , وبعد مرور يوم توفي الزوج تاركا زوجته و ابنائه التوامين يعيشون في حزن عن مصيرهم الذي يعد في علم الغيب فظلت تفكر في طريقة تربي بها ابنائها تربية حسنة و تعلمهم مهنة شريفة يعتمدون عليها في حياتهم و يبنون مستقبلهم يفتخرون به داخل قبيلتهم بهمة و شرف .

و عندما رشدا التوامين طلبوا من والدتهم ان تحدثهم عن والدهم و عن مهنته الا انها كانت تتهرب دائما من سؤالهم هذا , الامر الذي جعلها دائما توجههم لمهن شريفة تتمثل في التجارة و الصناعة , فظل الاخوين يتوجهان لجميع المهن الا انهما لم يفلحا في ذلك , فخسرا كل ما بحوزتهم من المال الذي سبق ان سلمته لهما والدتهما . ففكرا الاخوين و قالوا " علينا ان نرغم امنا ان نخبرنا عن مهنة ابونا فظلوا يلحون عن سؤالهم مستعملين اسلوب الترغيب و الترهيب في معاملتهما بلغت درجة اشهار السيف في وجهها , الامر الذي جعل الام تتأكد اصرار الابناء على معرفة الحقيقة فقالت لهما سوف اخبركم عن مهنة ابوكما و لكن بشرط واحد لا اقل و لاكثر , فان فزتم زاولتم مهنته و ان فشلتم انصرفوا عني و اتركوني لوحدي , فوافقها ابنائها , فطلبت منهما ان يؤتوها ببيض حمامة تسكن شجرة عالية ليلا و بدون ان تستيقظ الحمامة او تشعر بيديكما تمر من تحتها فقالوا هذا سهل جدا , فانصرف الاخوين و صعدا الى اعلى الشجرة حتى و جدا عش الحمامة و هي نائمة فوق بيضها , الذي يعد اعلى ما لديها في حياتها , فادخل الاول يده بدون ان تشعر الحمامة ووجد بيضتان فوضعهما في قبه و الثاني لم يجد شيء و عند نزوله من الشجرة اخذ الثاني من قب شقيقه البيضتان ووضعهما في جيبه و ذهبا عند والدتهما مسرورين لقيامهما بهذه المهمة السهلة , و عندها تبين لامهم انهما انهما ينقان مهنة والدهما الا و هي السرقة , فاحضرت لهما عدة العمل المتمثل في عود الثقاب الذي كان يستعمله والدهما لحل الجدران و الابواب بكل سهولة و بدون ان يشعر به السكان او يستيقظوا من نومهم .

و بعد مرور شهر كامل من دراسة المهنة بين الاخوين خرجا بنتيجة بينهم و هي سرقة بيت مال السلطان الذي يتراسه يهودي , و ذلك انه كان جيدا في الحسابات و الحيل لجمع المال و حراسته .

رطل ونصف رطل

يقال انه كان رجل مسن يحترف مهنة القاء الحلقات في سوق اسبوعي , فكان يعزف على نايه , و كانت الافاعي ترقص على انغام ذلك الناي.
و في احدى الايام التي يقام فيها السوق , اتجه الشيخ الى احدى الغابات و اطلق سراح افاعيه قبل ان يذهب بها الى السوق.
و بعد ان رات الافاعي النور و استنشقت الهواء سفر لها الرجل المسن كي تعود فتجتمع لتدخل في الكيس , فاجتمعت الافاعي كلها و اغلق الكيس و توجه بها الى السوق قصد القاء حلقاته .
اجتمع حوله الناس للفرجة فبدا يجمع منهم بعض المال حق الفرجة , و بعدها بدا حلقاته يعزف بنايه و الافاعي ترقص على انغام الناي. و فجأة توقف الشيخ عن العزف حينما راي افعى سوداء كبيرة بين افاعيه . و ظل حائرا مندهشا متاسائلا في نفسه "كيف وصلت هذه الافعى هنا" فصرخ وطلب من الحشد ان يفروا , بعدما اخبرهم ان الافعى ليست له , و انما دخلت حين كان في الغابة عندما اطلق سراح الافاعي و انه لم يراها عندما زحفت و دخلت في كيسه. ففر الناس خائفين مذعورين.

رقاص الافاعي

في الماضي البعيد, كان رجل ارمل , توفيت زوجته و تركت له طفل وحيد, فعاش مع ابنه الصغير الى ان اتى يوم , و تعرف عن امراة كانت تسكن بجوار بيتهما , و كانت هي ايضا ارملة و لديها ابنة وحيدة .

فقرر الرجل ان يطلبها للزواج , لانه لا يمكن ان يمضي بقية حياته ارملا وحيدا , فقبلت المرأة تزوجا ...

و ذات يوم طلبت المرأة من زوجها ان يقتل ابنه , لانها كانت تكرهه , مدعية انها هي ايضا ستقتل ابنتها . و بالتالي ستصفي لهم الحياة و حدهما ويعيشا سعادة , و ستطهو له ما لذ وطاب من الاكل الذي يحب و خاصة الفطائر . و بعد تفكير ملي وافقها زوجها على طلبها . و في يوم من الايام و بينما كان الابن منهمكا في اعمال المزرعة و الحظيرة , اقترب منه الاب بغية قتله ... فاخرج سكيناً ورفع يده ينوي قتل ابنه الوحيد , اذ به يحس بالندم و فضاة ما قد يقوم به .

ايقتل ابنه , فلذة كبده , ليرضى زوجته . فترجع الاب عن قتل ابنه . لكنه فكر ماذا سيقول لزوجته , فهي قد طلبت منه احضار دم ابنه , كي تتأكد من انه مات فعلا ...

فكر الاب و اخذ معه كلبا و ذبحة و قام بوضع دمه في اناء و احضره لزوجته ... فرحت المرأة بموت ابن زوجها و ظنت ان الاب قتله لاجلها .. و اخبرت زوجها انها قتلت ابنتها بينما اخفتها عنه حتى يقتل هو ابنه .

و فرحت بالخبر السعيد شربت الزوجة دم الكلب , و هي تظن ان الدم لابن زوجها ... و بعد زمن يسير عاد الابن و دخل الى المنزل , و ما ان راته الزوجة الشريرة حتى اصابتها صدمة , فتوقف قلبها عن النبض من هول الصدمة , و كانت نهايتها فماتت . و عندما خرجت ابنتها المختبئة , لتستطلع الخبر اخذ الزوج سكينه و قتلها ... و عاش الاب مع ابنه بعد ذلك سعيدا ...

الزوجة الشريرة

فطلب منها ان تعطيه الكبش و الا ضرب الرجل بالرجل , و افسد الدنيا .
فخافت المرأة ايضا و اعطته الكبش حتى لا يفسد الدنيا .
فغادر بالكبش , و راح يمشي كعادته الى ان التقى بامرأة ثالثة فسلم عليها و ردت عليه السلام , و
ترك عندها الكبش امانة فوافقت و اخبرته ان لديها حصان واحد و اسطبل حيث يوجد الحصان .
فرحب الرجل بكلامها و قال: "لاباس ايتها المرأة الطيبة ضعي ايضا الكبش مع الحصان كي يؤنسه
في وحدته, و سوف اعود اليه في الغد." .
و عند عودة الرجل ليسترد الكبش . اخبرته المرأة ان الحصان قتله .
حينها طلب كعادته ان تعطيه مقابل الكبش الحصان و الا افسد الدنيا .
سلمت له المرأة الحصان و رحل يبحث عن بيت اخر يترك فيه الحصان , و حين وجد بيتا , طرق
بابه ففتحت له امرأة فطلب منها طلبه المعهود بان الحصان عندها حتى يرجع.
قالت له المرأة : "نعم , و لكن لدي ابنة عصبية جدا!"
فقال: "لاباس هذا ما يريد الحصان , فهو ايضا عصب ." .
فذهب و عاد في الصباح يبحث عن الحصان .
فقالت له المرأة : "ان الحصان ركل ابنتي ركلة قوية فضربته هي و مات ." .
فقال الرجل : "اذن اعطني ابنتك , و الا ضربت الرجل بالرجل , و افسدت الدنيا ." .
فقالت المرأة : "خذها يارجل , و لا داعي لافساد الدنيا ." .
و اضافت المرأة : "اذهب انت الان, و في المساء سوف نزينها لك بالحناء , و غدا سنيقم حفل
العروس و ستأخذها معك !!"
عاد الرجل الى منزله و اتقا من نفسه , و من دهائه الذي جعل تلك السيدات يثقن به و يصدقن كلامه .
و عندما حل الغد ذهب الى منزل المرأة , كي ياتي بعروسه و يحتفل بليلة زفافه .
و عندما وصل وجد عروسه بفستان العرس راكبة عن الحمار , فاوصته بالعروس خيرا .
و في طريقه الى البيت اخذ يغازلها : "حبيبتي انك مزينة و ترتدين فستان عرس جميل و لكن جلستك
جلسة كلب"
لكنها لم تتكلم , فظن الرجل انها استحييت منه , فزاده فضوله , و اراد ان يزيع على وجهها الوشاح
كي يرى وجهها , و اذا بها كلبة مسعورة تقفز عليه و تقترسه .

في زمن من الازمان الماضية , كان هناك رجل يمشي في طريق , و اذا به يعثر على حميصة فاخذها و واصل مشيه الى ان التقى بامرأة و معها ديك فقال لها " السلام عليكم ايتها السيدة : . فردت عليه قائلة " . و عليكم السلام: .

فطلب منها الرجل ان يترك في حوزتها الحميصة لتحفظ بها امانة لديها حتى يوم الغد فياتي و يستردها منها , لكن بشرط ان تخفيها عن ديكها لكي لا ياكلها :

ردت عليه المرأة . اجل , على الرحب و السعة: . فقال . بارك الله فيك ايها المرأة الطيبة: . ورحل:

و في الصباح عاد الرجل لياخذ حميسته : فبدات المرأة تتنطق بكلام غير مفهوم لانها لم تعرف كيف تخبره فقالت و هي مستحية " لقد اكل الديك الحميصة ياسيدي: .

قال " ماذا تقولين , هل تمزحين معي : .

قالت " لا والله انها الحقيقة , و هذا ما جرى , فهذا الديك قوي ياسيدي : .

فقال الرجل " اذا اعطيني الديك بدلا عن الحميصة : .

فقالت له " كيف تظن باني ساعطيك ديكى هذا , و هو كل ما املك : .

صرخ الرجل و قال " و ان لم تعطيني الديك , فسوف اضرب الرجل بالرجل و اجعل الدنيا فاسدة او . اقيم الدنيا اقعدھا : .

فخافت المرأة و قالت " لا ارجوك : خذ الديك و لاتفعل شيئا : .

فاخذ الرجل الديك و رحل , فصار يمشي ويمشي , حتى وجد منزلا , فذهب و طرق الباب , فخرجت امرأة فسلم عليها . السلام عبيكم : .

فردت عليه المرأة " و عليكم السلام: .

فسالها " هل يمكنك ايتها المرأة الطيبة ان تتركي لديك هذا الديك امانة حتى اعود غدا و اخذه? .

اجابته المرأة " اجل سيدي, و لكنني املك حاضرة واحدة فقط ووضعة فيها كبشي الوحيد: .

قال لها الرجل " هذا افضل , فلتضعي الديك مع الكبش حتى لا يشعر بالوحدة , حتى اعود غدا صباحا : .

و عندما عاد الرجل يسأل عن ديكه :

اجابته المرأة " ان الكبش قتل الديك: .

فقال " كيف يعقل هذا !؟

اقسمت المرأة على انها الحقيقة :

الحميصة

و ما ان فتحوا الباب , حتى انقض عليهم الذئب , و التهمهم الواحد تلو الآخر الى ان انتهى و شبع , و بعد ان اكل الخرفان الاربعة قال بينه و بين نفسه " .ان عدد الخرفان خمسة وانا اكلت اربعة , فاين الخامس , لكن لابس فقد شبع الان لن استطيع زيادة اي لقمة! :. . .

رحل الذئب و بطنه منتفخ من الشبع !

و عندما عادت الام المعزة بدات تنادي كما تفعل دائما على صغارها !

فلم يفتح الباب , و لم تسمع اصوات صغارها ! فوضعت يدها على الباب فوجدته مفتوحا و بدات تنادي صغارها " ماع :ماع :ماع :! .

سمع الخروف الصغير صوت امه فخرج يحتمي فيها !سالته " .اين هم اخوتك! .

فقال " لقد جاء الذئب الشرير و اكلهم جميعا ! .

فغضبت المعزة و قالت " سوف انتقم منه ذلك الذئب اللئيم , و سالقنه درسا لن ينساه طوال حياته! .

ذهبت المعزة الى الذئب و قالت له " .ايها الذئب اعطني حقي . و هي تصرخ في وجهه!

فصنع الذئب قرنين من الطين ليتعارك بهما مع المعزة , و ما ان وصل الى باب بيتها حتى سقط القرنين على راسه , فهجمت عليه المعزة و ضربته بقرنيها الحادين , القويتين فاردته قتيلًا!

يحكى قديما عن راع خرج يرعى المعز متوجها الى غابة كبيرة مليئة بالحشائش و ما ان وصل الى الغابة حتى تغير الجو فتلبدت السماء بالغيوم وبدأت الامطار تهطل بغزارة , فاسرع الراعي لجمع ماعزه و العودة بها الى البيت , لكنه اثناء ذلك لاحظ اختفاء معزة من بين ماعزه , اذ افترقت عن اخواتها فتاهت في الغابة الكبيرة الواسعة .

ظلت المعزة المسكينة لبرهة من الزمان في الغابة وحيدة , و حيث انها كانت حاملا وكان وقت وضعها احست بوجع شديد في بطنها و ما ان مرت فترة قصيرة حتى انجبت خمسة خرفان . جعلت المعزة من كوخ بيتها في الغابة الكبيرة مقرا لايوائها هي و ابنائها الصغار . و كانت المعزة دائما تنصح ابناءها عند خروجها بحثا عن قوت يومها , بالا يفتحو الباب لاي كان , حتى و ان سمعوا طرقا على الباب , الا اذا كانت هي و قالت لهم : "لا تفتحوا يا اولادي الا اذا استمعتوني !" اقول لكم "وليداتي و ليداتي , حلولي حبيباتي, حليب في بزيراتي , ربيع في قريناتى , الميمية في جفيناتى , حلولي حبيباتي.."

و ذات صباح , خرجت المعزة الام باكرا لجلب طعام لاولادها , و تركت الصغار في البيت , فجاء اليهم الذئب و طرق بابهم . ارتجفوا الخرفان الصغار من الخوف , ثم اقتربوا من الباب يسألون من الطارق ؟ فرد عليهم الذئب بصوته المرعب قالو له : "لا انت لست منا لن نفتح لك."

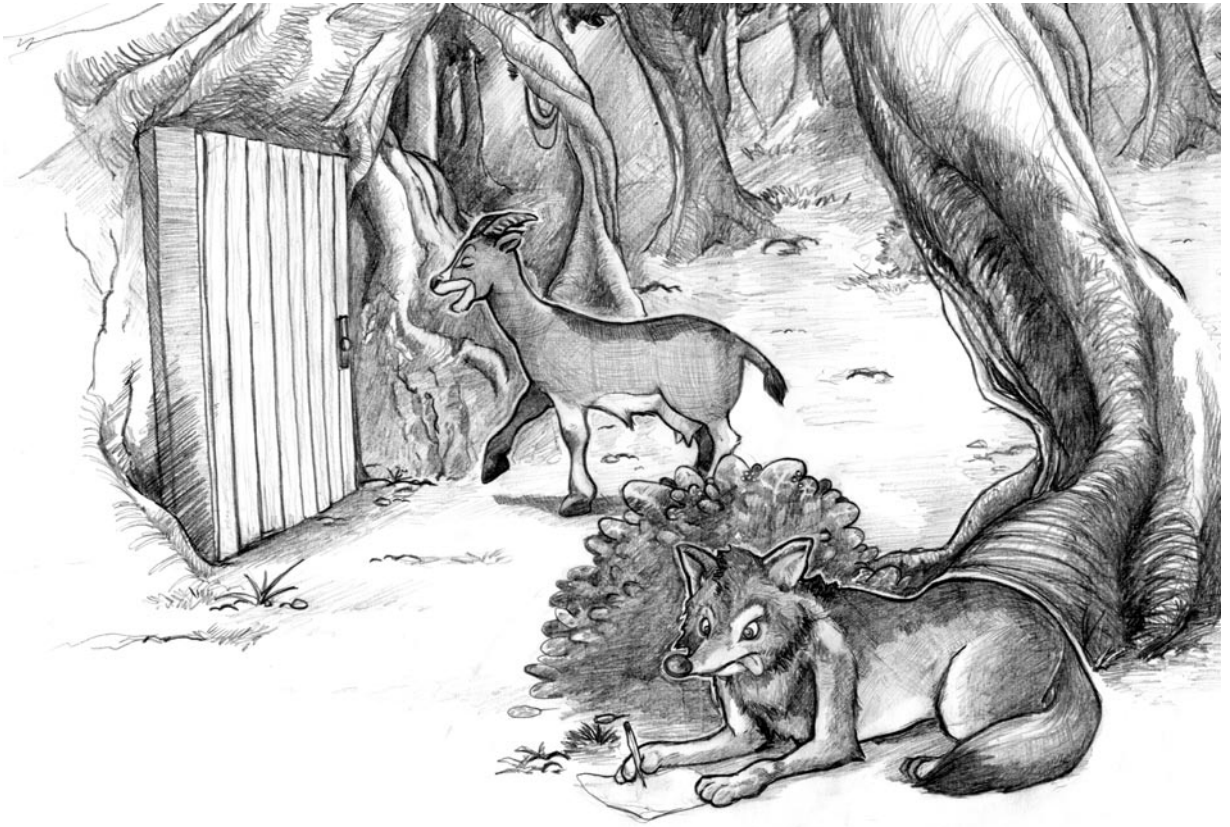
بقي الذئب يتردد على بيت المعزة بعد غيابها , و يطرق الباب طالبا من الصغار فتحه , لكن الصغار عرفوه انه الذئب و ابوا و رفضوا ان يفتحوا له .

الى ان سمع ذات يوم امهم المعزة و هي عائدة تقول جملتها التي يعرفها بها صغارها , فاكتشف سر المعزة , و راح يتدرب على كلامها .

و في الغد عاد الذئب يطرق باب الكوخ بعد ان راي الام خارجة للبحث عن الطعام كالعادة . اقترب الذئب من الباب مقلدا صوت المعزة و بدا يقول للصغار "وليداتي و ليداتي حلولي حبيباتي , حليب في بزيراتي , ربيع في قريناتى , الميمية في جفيناتى , حلولي حبيباتي ."

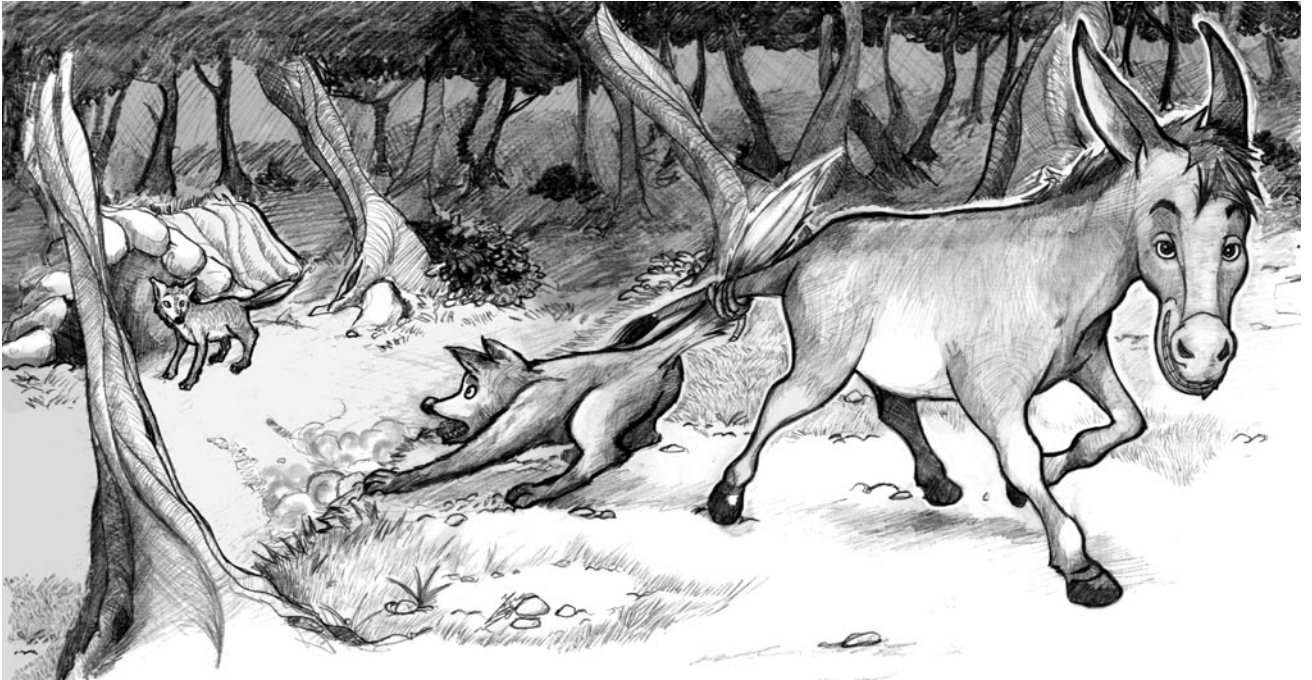
ظن الصغار ان امهم عادت , باستثناء خروف واحد , لم يرد فتح الباب و خاف , فذهب و اختبأ في ركن من الكوخ , لكن اخوته الاربعة قرروا فتح الباب و لم يعلموا ان الصوت , صوت الذئب .

المعزة

في قديم الزمان كان هناك حمار يحمل الاكل على ظهره كل يوم و يوصله الى عمال الحقل ,
و في يوم حار مشمس اخذ الحمار الاكل كعادته و قصد الحقل " و فجأة اعترض طريقه ذئب و هو يبكي
ويتالم" فساله الحمار عن سبب بكائه " فاخبره الذئب انه اصيب في رجله و لا يستطيع المشي ليواصل
الذهاب الى منزله ,
و عندما عرض الحمار مساعدته " و ابدى استعداده لحمله فوق ظهره مع الاكل الى المنزل بعد ان يقومان
بايصال الاكل الى عمال الحقل ,
صدقته الحمار وراح يمشي " و الذئب فوقه يقوم بازاحة الغطاء عن الاكل و ياكل كل ما وجده الى ان اتى
عن اخر الاكل " و حينما احس الذئب انهما دنيا من الحقل نزل و فر هاربا ساخرا من الحمار اذ صدقه "
مخبرا اياه انه ضحك عليه و اكل له كل الاكل ,,
و عندما وصل الى العمال و لم يجدوا الاكل اخذوا يضربون الحمار ويتهمونه باكل غذائهم الى ان اشبعوه
ضربا ,
حينئذ قرر الحمار ان ينتقم من الذئب و في الليل ذهب و جلس ينتظر امام باب بيته معدا خطة في راسه "
فانتظر حتى اشرقة الشمس فخرجت زوجة الذئب " فوجدت الحمار نائما بباب المنزل " ثم عادت الى
البيت و ايقظت زوجها الذئب تخبره انها حلمت حلما جميلا فسالها الذئب ؟ و ما الحلم ؟ فاجابته انها
حلمت بوليمة بباب منزلها " و سرعان ما ذهب الذئب ليتحقق ان كان ماقالته زوجته صحيحا فذهل عند
رؤيته للحمار من شدة الفرح ,
نصحته زوجته بالاسراع في ادخال الحمار قبل ان يستيقظ الجيران و يضطرون حينئذ لاقتسامهم الوليمة
فيما بينهم فبدا يجرانه " لكن الحمار كان ثقيلاً " فرأت الزوجة ان يربط زوجها الذئب ذيله بذيل الحمار
حتى يسهل عليه جره الى الداخل , فقام الذئب بما نصحته به زوجته الذئبة ,
و بعدما تيقن الحمار من ربط ذيل الذئب بذيله " وقف و اسرع هاربا و هو ينهق ضاحا مسرورا " يجر
معه الذئب بين الاشواك و الاعشاب , ذهل الذئب عند رؤية الحمار يضحك بفرح شديد لانه كان يظنه
ميتا , و اخذ جسمه يרטطم بالحجارة و الاشواك و يطلب المساعدة ,,
و اذا بزوجه تصيح وتنصح بالامساك بالعشب :
و هو يرد عليها . . ان العشب يقتلع من عروقه في يدي يا حلم الملغوقة . .

الحلم الملعوق

اما القنفذ فلينجو هو الاخر بحياته فقد اخبر الاسد انه اذا لم يستطع الذئب اخراج ابنائهما جميعا
للأسد لانهم لا يستطيعون ان يفترقوا عن بعضهم فانه يتعين على القنفذ ان يدخل بنفسه ,
انتظر الاسد لبعض الوقت خروج الاولاد لكن لا احد ظهر سوى انه سمع اصواتا اتية من الداخل ,
فبدا ينفذ صبره و طلب حينها من القنفذ ان يرى ما الامر ؟
اسرع القنفذ الى داخل المنزل و اختبأ هو ايضا . و بعد تاكده من نجاته هو وصديقه الذئب احكم
اغلاق الباب و اطل من فتحته على الاسد طالبا منه الرحيل لانه لم يعد هناك سبب لوجوده قائلا له
:"سيدي الان. تستطيع ان تنصرف. فلقد تمكنا من التفرقة بين ابنائنا , فابناء الذئب بدون شوك و
ابنائي بالشوك !!!"

rab ذات مرة ذهب الذئب و القنفذ للبحث عن عمل لكنهما بعد بحث طويل لم يجدا اي عمل . و اثناء مرورهما قرب جبل نظرا الى اعلاه فرايا اسدا قال القنفذ للذئب : "هل نظرت يا عمي الذئب الى اعلى الجبل؟! "اجابه الذئب " اذا كنت تريد ان تخبرني بوجود الاسد في الاعلى فقد رايتة لكن يا صديقي قل لي ما العمل الان؟ لما لانهرب دون ان يرانا الاسد؟! "قال له القنفذ "لانتطيع يا عمي الذئب " .نطق القنفذ بهذه الكلمات و اللعاب يسيل من فمه من كثرة الخوف مضيئا : "ان الاسد يفكر في الطريقة التي سياكلنا بها , و اذا فررنا فسوف ينال منا لامحالة . و انا لا اريد ان القي حتفي . " فسال الذئب مستفسرا " اذا ما عسانا ان نفعل؟ " قال القنفذ : "يا عمي الذئب انت صاحب الحل و الافكار فلما لا تقترح حيلة تتجينا من هذا الاسد؟! " اجاب الذئب : "نعم انا لدي مائة فكرة و فكرة . . . " ثم بدا الذئب يعرض على القنفذ حيله , الواحدة تلوى الاخرى , فلم تعجب للقنفذ اي واحدة , لذلك اقترح على الذئب حلا و هو ان يصعدا بنفسيهما الى حيث يوجد الاسد , ونصح الذئب ان يجيب فقط بنعم اذا ساله الاسد .

عندما اقتربا من الاسد , تقدم القنفذ خاطبه : "يا سيدي الاسد لقد بحثنا عنك في كل مكان و لم نجدك و بعد ان يئسنا من لقائك وجدناك هنا" .

استغرب الاسد كلامه و قال : "هل حقا كنتما تبحثان عني؟" رد عليه الذئب : "نعم سيدي ... " اضاف القنفذ مفسرا الامر للاسد و انه هو وصديقه الذئب لديهما مشكلا لا احد يستطيع حله الا الاسد ملك الغابة .فساله الاسد عن الامر .

ثم اخبره القنفذ انه هو وصديقه الذئب يسكنان معا في بيت واحد رفقة زوجتيهما , و المشكل ان زوجة الذئب و زوجة القنفذ انجبتا في نفس اليوم , لذلك لم يسطع كل منا انا وصديقي الذئب التعرف على ابنائهم و بسبب هذا يقام كل يوم شجار بين زوجتينا , لكننا نحن صديقين حميمين لانريد ان نخسر بعضنا . لذلك كله سيدي الاسد نطمع في مساعدتك لنا بدهائك و ذكائك الخارق . . . و افق الاسد على مساعدتهما و صدق ما حكاه له القنفذ . فسالهما عن عدد ابنائهما . فاجاباه بانهما من كثرة ابنائهما عاجزان عن عددهم .

رافقهما الاسد الى حيث يقطنان , و عندما وصلوا جميعا الى باب المنزل طلب القنفذ من الذئب ان يذهب و يحضر جميع ابنائهما ليتعرف اليهم الاسد .

اسرع الذئب مهرولا الى الداخل و ما ان دخل من باب البيت حتى ذهب مختبا في احدى زواياه خائفا مرعوبا لا يصدق انه نجا .

الذئب و القنفذ

و يصدق ان الذئب مات حقا , فيكتفي فقط برميهِ خارج سياج البستان دون ان يضربه , و ثم يقوم الذئب و يفر هاربا .
هذه حيلة القنفذ و لم يرى الذئب غيرها حلا لما حل به .
رحل القنفذ , بينما نفذ الذئب الخطة التي لقتها اياه صديقه القنفذ .
و بعد لحظات ظهر صاحب البستان فوجد الذئب مطروحا ارضا فقال " انظر الى هذا الذئب اللعين , ظل ياكل البطيخ الى ان مات من فرط الاكل ."
فاخذ يضربه بالعصا , ثم حمله من ذيله و رماه خارجا . في تلك اللحظة احس الذئب انه نجا , ففر هاربا و هو يصيح : " لقد خدعتك , انها مجرد تمثيلية و انت صدقتني ها انا ذا لم امت !!!"
فغضب صاحب البستان غضبا شديدا حين اكتشف حيلة الذئب عليه . فتوعد انه سينال منه قريبا ... و انه لن ينجو من فعلته ابدا...

ذات ليلة من ليالي الصيف الحارة , كان هناك صديقين حميمين هما الذئب و القنفذ و بينما هما يمشيان بفرح وسعادة , اذ هما يمران ببستان مليئ بالبطيخ .

سال القنفذ الذئب : "الا تريد يا عمي الذئب ان تذوق بطيخ هذا البستان ."

اجابه الذئب ضاحكا : "بلى يا صديقي ان هذا ما اشتهيته , و لن افوت على معدتي اليوم الاستمتاع باكل البطيخ اللذيذ." قالها الذئب و هو جد فرح .

لكن البستان لم يكن سهلا دخوله , لانه كان مسيجا بالاشواك من كل الجهات هذا الامر جعل دخول الذئب و القنفذ امرا صعبا .

اخذ القنفذ يفكر , ثم يفكر الى ان توصل الى حل يمكنهما الدخول فاخير صديقه الذئب انه بإمكانهما فتح ممر بين الاشواك حينها دخل القنفذ و تبعه الذئب , فظلا ياكلان من البطيخ ما يحلو لهما . اما الذئب فكان ياكل بشراهة و قد نسي امر الفتحة التي دخل منها , اذا بالقنفذ ينبه "يا عمي الذئب كل و قس" اجابه الذئب : "و فمه ملان : "لاتخشى شيئا يا صديقي اني فقط اختار الحلو منه".

استمر الذئب في اكله الشره للبطيخ , دون ان يفكر في عواقب ذلك .

ظل القنفذ و الذئب ياكلان حتى شبعا , و حتى امتلات بطونهما فلم يعد باستطاعتها المزيد .

لاحظ القنفذ ان الصباح قد اقترب , فطلب من الذئب الرحيل و مغادرة المكان , حتى لاياتي صاحب البستان و يضبطهما داخله .

اتجه القنفذ الى الفتحة التي دخلا منها فخرج بسهولة , و عندما اراد الذئب ان يخرج بقي عالقا داخل الفتحة , و ذلك بسبب انتفاخ بطنه و الذي نتج عن اكله المفرط للبطيخ .

حينها ساله القنفذ مستغربا : "الم اقل لك يا عمي الذئب ان تاكل حسب قياس الفتحة ؟"

اجابه الذئب مذعورا : "هذا ما لم اعمل حسابه !!!" ثم صاح "يا ويلتي سوف يقبض علي صاحب البستان ويشبعني ضربا الى ان اهلك". تآثر القنفذ بحالة صديقه الذئب , فقرر ان يساعده على الخروج من الفتحة

الصغيرة التي لاتتسع لما ال اليه جسم الذئب بعد الاكل . لكن محاولة القنفذ لمساعدة صديقه باءت كلها

بالفشل بدا الذئب يفقد امل نجاته من ذلك الفخ , مما جعله يبكي وينوح "ياويلتاه سوف اهلك !!!"

هذا القنفذ من روعه , مخبرا اياه ان لديه حيلة يمكن ان تنجيه من ورطته , لكنه فقط يحتاج الى ان يكون

شجاعا وقوي القلب لكي لا يفضح امره . وافق على الخطة التي كانت تستوجب من الذئب ان ينبطح على

ظهره ارضا و يفتح فاه و يخرج لسانه و ان لا يتحرك كانه مات , حتى تنطوي الحيلة على صاحب البستان

الذئب والقنفذ و البطيخ

92	الذئب والقنفذ و البطيخ
88	الذئب و القنفذ
84	الحلم الملعوق
82	المعزة
78	الحميصة
74	الزوجة الشريرة
72	رقاص الافاعي
70	رطل ونصف رطل
64	قصة سبع اخوات
60	السلطان

حكايات عربية

الأدب الشعبي في شمال المغرب

نصيرة الحضري اليوسفي